

LA SOLIDARITAT... UN BON REMEI!

ENRIC SEGARRA BOSCH

Nº 11

L'EGOISME I LA INSOLIDARITAT,
PERSONES (2), ALTRES SOLIDARITATS (2),
REFLEXIONS (2), DADES SOBRE ONGs (2)

LA SOLIDARITAT... UN BON REMEI!

Nº 11

ENRIC SEGARRA BOSCH

Desembre 2017

ÍNDEX

L'EGOISME I LA INSOLIDARITAT

L'egoisme
L'egoisme 2
Frases cèlebres sobre l'egoisme
La insolidaritat
Alguns exemples d'insolidaritat
Imatges d'incivisme
Imatges de maltractament d'animals

PERSONES (2)

Rigoberta Menchú
Irena Sendler
Josephine Kulea
Kim Phuc
Nelson Mandela
Giovanni Falcone
9 nens que van vèncer la fam i van arribar a ser "herois"

ALTRES SOLIDARITATS (2)

Els fets de la pell
La integració dels immigrants
La conducció solidària
Un sopar de Nadal

REFLEXIONS (2)

Som culpables?
Les 7 vies dels valors que ens enriqueixen a tots
El 20 de setembre de 2017 a Catalunya...
Parlem... sense prejudicis!
La barca, la manta i Catalunya

DADES SOBRE ONGs (2)

Decàleg per a la justícia global de lafede.cat
Bones pràctiques en les ONGs
Educació en Drets Humans

L'EGOISME I LA INSOLIDARITAT

L'EGOISME

El significat oposat o invers de la paraula "**solidaritat**" és "**insolidaritat**", però també ho és "**egoisme**". Es diu egoisme a l'actitud de qui manifesta un excessiu amor per si mateix, ocupant-se solament d'allò que és per al seu propi benefici, sense atendre ni reparar en les necessitats dels altres.

L'egoisme, per tant, és un concepte oposat a la **solidaritat**, ja que aquesta es refereix a ajudar sense rebre res a canvi.

L'egoisme, com a tal, és una actitud que dificulta la relació amb el proïsme, doncs la persona egoista tracta i fa sentir als altres com si no existissin, o com si les seves preocupacions o idees no importessin. Per aquest motiu també se'l compara amb l'individualisme.

En aquest sentit, l'egoisme és un antivalor, oposat a valors tan importants per a la convivència humana com la solidaritat, la gratitud o l'altruisme.

LES PERSONES EGOISTES COMPARTeixEN AQUESTS 6 TRET

Resum de l'escrit de Xavier Molina - psicologiaymente.net

L'egoisme és una actitud davant la vida que ens costa reconèixer en nosaltres mateixos, solament ho percebem en els altres.

Tots hem conegut a persones molt egoistes durant la nostra vida, però és molt més complicat detectar aquest tipus d'hàbits i actituds en un mateix. Preferim creure que si actuem així alguna vegada, és perquè no ens n'hem adonat o ho intentem justificar amb qualsevol excusa que no ens faci sentir malament.

Tots sabem què significa ser egoista: mirar solament pel benefici propi, i rarament moure un dit pels altres si no és perquè n'obtenim una compensació.

Seguidament mostrem algunes característiques que defineixen a les persones egoistes; conductes i hàbits quotidians que ens poden advertir que solament rebrem la seva ajuda si obtenen alguna cosa a canvi.

1. Aprofiten la situació per sortir beneficiades.

És bastant freqüent que tractin d'obtenir algun tipus de benefici de les situacions quotidianes. Són petits detalls que poden passar desapercebuts, com per exemple pagar menys en un sopar entre amics, anar sempre en el cotxe d'algu o copiar en un examen.

Les persones egoistes solen buscar petites ocasions diàries per treure profit d'una forma una mica il·legítima. Tots en alguna ocasió hem actuat així, i tampoc és cap cosa de la qual ens hàgim de preocupar, però hi ha alguns individus que s'excedeixen en aquest tipus d'actituds i són experts a treure rendiment de múltiples situacions.

2. Són poc propenses a compartir.

Si en el punt 1 parlàvem de la capacitat de les persones egoistes per treure profit de certes situacions quotidianes, en aquest segon punt destaquem la seva poca propensió a compartir.

Per exemple, quan un amic eventualment no porta diners damunt amb els quals pagar l'entrada del cinema, són molt poc inclinats a oferir-se per pagar ells. Succeeix el mateix amb totes les possessions materials (i immaterials a vegades): no els agrada fer partícips d'elles a terceres persones, prefereixen gaudir-les en solitud. Donen molta importància a l'exclusivitat, a sentir-se bé per ser els únics que poden gaudir d'un còmic nou, un videojoc, un llibre, un cotxe...

3. Porten a l'extrem el principi de reciprocitat.

...O podríem dir que són una mica rancoroses. Si quan és el seu aniversari et convida a la seva festa i no li fas cap regal, segurament no et dirà res però apuntarà el teu nom a la llista negra, i oblida't de rebre algun detall per la seva banda en el futur.

Aquestes persones solen tenir una concepció de les relacions humanes amb certs esquemes econòmics: solament donen alguna cosa si en reben una altra a canvi. No acostumen a tenir detalls de forma desinteressada.

4. Rarament es desprenen de "l'últim exemplar".

Si li demanes a un individu egoista un xiclet o una mica d'aigua que els queda en una ampolla... oblida't que t'ho donin. Trobaran una excusa per reservar-se per a ells aquestes poques existències, no s'arriscaran a quedar-se sense.

Per això podran recórrer des de justificacions més o menys creïbles fins a mentides. Per exemple, és bastant habitual que, si els demanes un xiclet i solament els en queda un, t'assegurin que ja se'ls han acabat.

5. Temen deixar qualsevol cosa.

Si li manllevés alguna cosa a una persona egoista, és bastant probable que no t'ho cedeixi tret que hi hagi un motiu de pes per fer-ho (per exemple, que et pugui demanar alguna cosa a canvi, o que es reservi el favor per usar-ho en el futur).

Pensen que deixar aquest bolígraf, llibre, disc... suposarà la possibilitat que no torni a les seves mans. I fins i tot pot ser que pensin amb un criteri economicista "per què ho haig de deixar si no és a canvi d'alguna cosa?".

6. Apliquen la llei del mínim cost.

Aquest tipus de persones solament estan disposades a recollir amb el seu cotxe un amic si aquest viu a prop, o si el lloc els ve de camí. No contemplen la possibilitat de desviar-se del seu itinerari per fer un favor a algú.

En definitiva, les persones egoistes apliquen un criteri d'eficiència a la seva vida social, amb la qual cosa poden resultar desagradables, massa fredes i calculadores i poc amistoses.

Per sort, tots som a temps de detectar si som una mica egoistes i començar a pensar d'una altra manera, amb principis i actituds que ens ajudin a connectar amb els altres i fomentant l'empatia.

L'EGOISME 2

5 FORMES DE SABER SI ETS UNA PERSONA EGOISTA I COM SOLUCIONAR-HO

Eva María Rodríguez - lamenteesmaravillosa.com

Els éssers humans estem programats per mirar per nosaltres mateixos. No obstant això, hi ha una gran diferència entre mirar per un mateix i ser egoista o deixar sense valor el que els altres puguin sentir enfront de les nostres accions. Al final, és veritat que cadascú és responsable dels seus sentiments, però no és menys cert que també hi ha moltes formes de maltractar-los o sabotejar-los.

Pensar en un mateix no està renyit amb la generositat, el comportament desinteressat o la solidaritat. De fet, en la societat en la qual vivim avui, és possible aconseguir molts beneficis sent altruistes i generosos. Beneficis que a més són intrínsecs, de manera que mantindran la nostra motivació.

Viure pensant que cal ser egoista perquè la gent o la societat són egoistes crea una enorme inseguretat, com si l'única sortida possible fos passar per sobre dels altres. No obstant això, optar per una vida més generosa, més interessada en els altres i menys individualista és la millor manera d'atreure les oportunitats.

COM SABER SI ETS UNA PERSONA EGOISTA:

Els éssers humans som egoistes per naturalesa, ja que l'egoisme va sorgir d'una necessitat de supervivència. No obstant això, la compassió també va néixer pel mateix motiu. Al cap i a la fi, els éssers humans, com una espècie, probablement no hauríem sobreviscut sense la nostra capacitat per formar societats. En aquest sentit és necessari redefinir l'egoisme o, almenys, fer una interpretació del que és socialment acceptable o inacceptable per trobar l'equilibri entre els nostres interessos particulars i els de la societat en la qual vivim.

Tens problemes per entendre els beneficis de ser generós?

Realment, pensar en el bé de tots o en el bé del pròxim és també una acció en certa manera egoista, ja que, almenys en teoria, el que és bo per al grup o per a l'altre també beneficia a l'individu. És més, solament el fet de fer alguna cosa bona pels altres ja té beneficis per qui ho fa.

Una persona egoista no és capaç de veure els avantatges de cedir davant els altres o de compartir el seu temps, el seu coneixement o els seus recursos. Les persones egoistes pensen que solament el que els beneficia a ells és realment benefici o, encara pitjor, que és millor un benefici petit però propi que gran si és compartit.

Et poses nerviós quan no tens el control?

Ser capaç de mantenir el control és una cosa positiva, però, què passa quan el control el té un altre?, què passa quan depens d'uns altres?, ets capaç d'assumir positivament que la responsabilitat és d'un altre, que has de respectar la seva decisió i sotmetre't a ella?

Per a una persona egoista les aportacions i les necessitats dels altres són menys importants o valuoses que les pròpies, fins i tot les que tenen a veure amb decisions que afecten l'altre en primer lloc.

Les persones egoistes necessiten controlar-ho tot, tant el que els afecta directa com indirectament. Aquesta ansietat pel control els fa excessivament crítics davant els altres i els manté donant voltes mentalment a qualsevol cosa que pugui suposar compartir responsabilitat o perdre una mica de control.

Tens problemes per treballar en grup?

La col·laboració requereix la capacitat d'escoltar, d'adquirir compromisos i acceptar les opinions i propostes dels altres. Això està íntimament relacionat amb l'obsessió per la pèrdua de control que comentàvem en el punt anterior. En aquest sentit, la incapacitat per treballar en equip podria indicar un problema d'egoisme.

En la situació actual, la intel·ligència col·laborativa o intel·ligència col·lectiva és essencial per a qualsevol que es mogui en un entorn social. Per això la col·laboració és tan important en tots els aspectes, des de l'aprenentatge fins a l'expansió empresarial.

No importa la diversitat dels patrons de pensament. Estem sent testimonis de tot el que podem aconseguir les persones si treballem juntes, si cadascuna aporta el que pot i ho posa al servei dels altres perquè uns altres segueixin explorant i ampliant coneixements. Una persona egoista no és capaç de veure això, ja que pensa que el que guanyen uns altres és alguna cosa que perd, quan en realitat hi guanyem tots.

Et costa assumir la culpa?

Eludir la culpa és una excusa estandarditzada per justificar alguna cosa que no ha sortit bé. No obstant això, més important que la depuració de responsabilitats és la solució del problema. Darrere d'una persona que no és capaç d'assumir la seva part de responsabilitat probablement hi ha una persona egoista que solament sap pensar en evitar represàlies o males mirades.

No obstant això, assumir la responsabilitat és en realitat molt alliberador, tant com ho és acceptar un error comès per uns altres sense jutjar-los ni humiliar-los per això. Acceptar la responsabilitat sense carregar amb el pes de la culpa és un gran acte de generositat cap a un mateix, una generositat que s'estén als altres quan és necessari.

Sents que mai és suficient i cada vegada en vols més?

Per a una persona que no està contenta amb el que ja té, la seva principal preocupació sempre serà tenir cada vegada més, per la qual cosa les necessitats d'altres persones passaran a un segon pla. Una persona que no agraeix el que té se sentirà desafortunat i pobre i no serà capaç de veure el valor d'algunes coses que, tot i sent insignificants, són les que realment necessita.

Darrere d'algú superficial i materialista sol haver-hi una persona egoista, que solament sent interès per les seves pròpies necessitats materials i que, per tant, menysprea i/o ignora les necessitats dels altres, incloses les espirituals.

FRASES CÈLEBRES SOBRE L'EGOISME

- L'egoisme no és viure com un desitja viure, és exigir als altres que visquin com un vol viure. (Òscar Wilde)
- El meu, per mi i per a mi! Jo sóc el meu proïsme. (Terenci)
- D'entre els homes que podent no fan el bé, surten els que fan el mal; els grans egoistes són el planter dels grans malvats. (Concepción Arenal)
- L'egoisme no és l'amor propi, sinó una passió desordenada per un mateix. (Aristòtil)
- L'egoista s'estima a si mateix sense rivals. (Ciceró)
- El gran principi de l'egoisme està en la persuasió que tots els homes són egoistes. (Jacques de Lacretelle)
- L'interès no té temples. Però és adorat per molts devots. (Voltaire)
- El profit d'un és el perjudici d'algun altre. (Michel I. de Montaigne)
- L'únic egoisme acceptable és el de procurar que tots estiguin bé per estar un mateix millor. (Jacinto Benavente)
- El costum de viure per a nosaltres ens fa cada vegada més incapaços de viure per al proïsme. (Alejandro Vinet)
- Els interessos particulars fan oblidar fàcilment els públics. (Montesquieu)
- Els privilegiats arriscaran sempre la seva completa destrucció abans que cedir una mínima part dels seus privilegis. (Antonio Gala)
- Més que les idees, als homes els separen els interessos. (Alexis de Tocqueville)
- Solament sentim els mals públics quan afecten els nostres interessos particulars. (Tito Livio)
- El teu propi interès et serveix millor no deixant-te portar per ell. (Lao-Tsê)
- Una de les dissorts del nostre país consisteix, com s'ha dit moltes vegades, que l'interès individual ignora l'interès col·lectiu. (Santiago Ramón y Cajal)
- Sempre es repeteix la mateixa història: cada individu no pensa més que en si mateix. (Sòfocles)
- Quan l'home es mira molt a si mateix, arriba a no saber quina és la seva cara i quina és la seva careta. (Pío Baroja)
- L'egoisme és l'únic ateisme veritable; l'anhel i el desinterès, l'única religió veritable. (Israel Zangwill)
- Un egoista és aquell que s'obstina a parlar-te de si mateix quan tu t'estàs morint de ganes de parlar-li de tu. (Jean Cocteau)
- Hi ha persones que es consolarien fins hi tot de la fi del món, sempre que elles l'haguessin anunciat. (Friedrich Hebbel)
- L'egoista seria capaç de calar foc a la casa del veí per fer fregir un ou. (Sir Francis Bacon)
- No hi ha vidres de més augment que els mateixos ulls de l'home quan miren la seva pròpia persona. (Alexander Pope)
- Primer són les meves dents que els meus parents. (Refrany)
- L'home és un llop per a l'home. (Thomas Hobbes)
- No hi ha veritable felicitat en l'egoisme. (George Sand)

- Després de mi, el Diluvi. (Lluís XV de França)
- M'he adonat que la majoria de la gent està massa preocupada amb la seva pròpia vida per dedicar als altres el menor pensament. (Douglas Coupland)
- Ningú és mai secundari per a si mateix. (François Rabelais)
- Hi ha un altre llinatge d'escèptics molt més terribles, si és possible, que els que creuen que tot és matèria; encara queda el cas d'aquell escèptic pel qui tot es redueix al seu propi jo. (Gilbert Keith Chesterton)
- Per jutjar quant importunem en parlar de nosaltres mateixos, hem de tenir en compte quan ens molesten quan parlen de si mateixos. (Madame de Sévigné)
- Tots els homes busquen una recompensa. Ningú fa res per res. (Giovanni Papini)
- Mireu no passi que, mentre guardeu la terra, perdeu el cel. (Valerio Máximo)
- Ens interessen els altres quan s'interessen per nosaltres. (Publi Siro)
- L'egoista és una persona de mal gust que es preocupa més de si mateix que de mi. (Ambrose Bierce)

LA INSOLIDARITAT

La **insolidaritat** (definicionabc.com) és l'actitud d'indiferència social d'aquella persona que es deixa portar per l'individualisme i mira cap a una altra banda, evitant implicar-se en assumptes socials en els quals pot aportar el seu granet de sorra per a la construcció del bé comú.

La insolidaritat mostra la distància emocional d'aquell que viu tancat en la seva pròpia bombolla de confort per viure pendent del seu propi ego.

La insolidaritat no solament pot mostrar-se a través del pla material sinó també mitjançant l'actitud emocional. Per exemple, una persona pot no mostrar la seva col·laboració cap a un amic que està sofrint un mal moment personal.

A vegades, la insolidaritat sembla un corrent que està motivat per l'entorn, és a dir, a les grans ciutats pot existir una major indiferència social davant l'anonimat extrem que produeix caminar pel carrer sense trobar-te amb amics o familiars.

En aquest context, cadascú va a la seva i viu pendent del seu propi rumb. Una actitud d'insolidaritat és mirar amb indiferència a captaires que demanen almoïna al carrer.

Aquesta manera de sentir pot ser conseqüència d'una espècie d'insensibilitat cap al dolor aliè. Existeix falta d'empatia amb el sofriment de l'altre i llavors es produeix una distància enorme. És una actitud que és contrària a la mateixa naturalesa humana, no obstant això, com a conseqüència d'experiències personals difícils la persona també pot intentar protegir-se desenvolupant una espècie d'indolència davant el sofriment aliè. Són persones que mostren una imatge frívola i superficial.

Mentre que la solidaritat potencia la col·laboració mútua i el suport recíproc pel benestar de l'equip, per contra, la insolidaritat mostra l'actitud d'aquell que s'evadeix de la seva responsabilitat ètica com a persona. Aquesta actitud pot ser puntual o prolongar-se en el temps. No obstant això, té conseqüències negatives en l'àmbit personal, una de les més importants és la solitud.

L'excés d'ego que pot donar-se en les relacions personals produeix tristesa especialment a qui té dificultats per anar més enllà de si mateix i de les seves pròpies necessitats, ja que tot ésser humà és important. És important practicar el ben i ser solidari, ja que aquesta actitud potencia el creixement interior.

El significat contrari de la paraula insolidaritat el conté la paraula solidaritat, però també altres paraules com ara altruisme, empatia, agraïment, generositat, abnegació, etc.

L'ALTRUISME

Pensa en una ocasió en la qual vas ser útil per als altres, et vas sentir bé? No es tracta de fer sempre el que els altres esperen de nosaltres; l'altruisme suposa conductes d'ajuda desinteressada que no esperen un rèdit, ni tan sols l'aprovació del pròxim. L'altruisme pot practicar-se en les teves activitats quotidianes: donar una mica de manera anònima, compartir el que li agrada a l'altre, cedir el teu seient al metro o tenir paciència mentre esperes a la cua del súper... Una bona pràctica és realitzar un acte amable perquè sí. Segur que avui mateix la vida t'oferirà la possibilitat de ser més considerat.

L'EMPATIA

Ens ajuda a comprendre el que els altres pensen i senten. És posar-se a la pell de l'altre i imaginar com et sentiries en el seu lloc. Una bona forma de practicar l'empatia és escoltar, que a més redueix la hipertensió: pregunta a una altra persona com està i escolta sense prejudicis, amb la curiositat del que vol descobrir alguna cosa nova. Els altres poden ser autèntics missatgers amb respostes per a les nostres preguntes.

L'AGRAÏMENT

Estar sempre pensant en un mateix empobreix, més encara, si es creu que un fa molt i rep poc. Apreciar les accions alienes i agrair és un antídoto contra la infelicitat. N'hi ha prou amb un senzill "gràcies" davant les mostres d'amabilitat. Un bon exercici que produeix canvis positius i disminueix els símptomes depressius és la visita d'agraïment: escriu i lliura una carta de gratitud a alguna persona que es va mostrar especialment considerada i a la qual no vas tenir l'oportunitat d'agrair-li. És un bon regal de Nadal.

LA GENEROSITAT

És aquella virtut que ens porta a pensar i actuar cap a fora, en favor d'altres persones sense esperar res a canvi. La generositat no és cap a dintre sinó que té en compte la necessitat de l'altre, no busca la lluentor pròpia ni prevaler sobre els altres perquè ens admirin sinó que és desinteressada. Simplement, la generositat dóna sense obtenir cap rèdit, és la pietat d'un esperit noble.

L'ABNEGACIÓ

És un comportament humà bastant habitual en algunes persones i que es caracteritza per sacrificar de manera voluntària aquelles qüestions preuades i desitjades en el pla personal perquè se sap que a través del sacrifici de les mateixes se li estarà fent un bé als altres, al pròxim.

ALGUNS EXEMPLES D'INSOLIDARITAT

Breus textos (publicats a Google per autors actualment desconeguts), que relaten fets esdevinguts en la realitat, encara que narrats en forma de paràboles o historietes per evitar, de vegades, donar noms propis.

Tots i cadascun dels exemples d'insolidaritat aquí presentats són successos viscuts pels seus autors. Exemples que denoten la falta de solidaritat imperant en els ambients en què ens desenvolupem diàriament sense adonar-nos-en.

Es pretén amb aquest escrit fer notar que tots som insolidaris per defecte, i si volem practicar la solidaritat haurem de canviar patrons de vida que estan ficats en la nostra pròpia personalitat fins als ossos.

Els exemples aquí publicats reflecteixen l'egoisme que viu en el fons del nostre ésser sense ser-ne conscients, de vegades, de la seva existència.

T'animo a llegir-los i a reflexionar sobre ells perquè en el teu interior meditis si, efectivament, t'has trobat amb casos similars, iguals o, la qual cosa és pitjor, t'identifiques amb algun d'ells.

Sense acritud... tots hem caigut alguna vegada en cercles d'egoisme similars i tots hem sucumbit a Narcís. L'important és que, algun dia, ens adonem que cal canviar el xip.

Un senyor va caminant per un cèntric carrer. Acaba de treballar i es dirigeix a un restaurant per menjar. En un moment donat, veu lluny un pobre indigent demanant almoïna i, com que hi ha gent al carrer, per aparentar ser solidari, treu la seva cartera de la qual n'extreu cinc cèntims que tira a la tassa del captaire. Se sent bé amb si mateix a l'haver estat vist donant almoïna. El que ningú ha vist és la quantitat donada. Es dirigeix al restaurant amb el cap alt, no per haver ajudat al pobre, sinó per haver estat vist el seu acte de caritat.

Una vegada al restaurant, assegut ja a la taula, el cambrer l'informa del menú del dia. Costa 8,50 euros. El senyor acaba el seu àpat de primer i segon plat amb postres i cafè. Després de reposar una estona el menjar, demana el compte. El cambrer li porta la nota, la hi deixa damunt de la taula i es retira. El senyor obre la seva cartera i treu un bitllet de 10 euros, el posa sobre la nota de la taula, s'aixeca i se'n va. Ha deixat una generosa propina d'1,50 euros al cambrer. No obstant això, ningú l'ha vist.

En un cèntric carrer qualsevol, s'han instal·lat uns joves per realitzar un esdeveniment solidari. L'objectiu que tenen és recaptar fons per un centre d'ajuda a la lluita contra la drogoaddicció. Per a això han muntat un petit mercat ambulant amb objectes de segona mà i articles artesanals, els quals venen a 1, 2 i 3 euros. Els objectes venuts són donats per persones anònimes que volen col·laborar en l'esdeveniment.

Un home que passeja a prop, en passar pel mercat ambulant, és animat a col·laborar per una de les voluntàries, al qual el senyor respon irònicament: "Estic jo perquè m'ajudin a mi..."

Uns metres més endavant, el "necessitat" senyor es topa amb un amic al qual fa un any que no veu. Se saluden, es fan una abraçada i se'n van els dos a prendre unes cerveses. Després de les cerveses decideixen menjar junts per compartir les seves vivències, ja que fa molt que no sabien res l'un de l'altre.

Acabat l'àpat, el cambrer posa sobre la taula el compte. Són 30 euros. Llavors, els dos amics treuen les seves carteres, i discuteixen entre ells qui paga... Al final, el "necessitat" (que no podia comprar un petit objecte per col·laborar en una causa benèfica) s'ha imposat al seu amic i l'ha convençut per pagar ell. Treu de la cartera un bitllet de 50 euros i paga el compte, deixant una propina al cambrer de 3 euros. En sortir s'acomoden i el senyor torna a casa, havent de passar de nou pel mercat ambulant solidari. Una noia diferent l'anima a cooperar amb la causa, al qual el senyor respon de nou: "Estic jo perquè m'ajudin a mi..."

L'altre dia vaig veure una cosa que em va deixar alhora indignat i trist: A la ciutat on visc, mentre anava caminant pel carrer, vaig sentir la sirena d'una ambulància. Vaig mirar cap al lloc d'on venia el so, i vaig veure que estava a uns 100 m de mi, parada en un carrer de sentit únic i amb un sol carril, i que davant d'ella hi havia 3 cotxes que semblaven estar esperant un semàfor. Vaig pensar que el primer estava despistat o no se'n assabentava. Després vaig veure que els altres cotxes li xiulaven, que el semàfor estava en verd, i que seguia

parat com si no anés per ell la cosa. Va estar així gairebé 5 minuts, fins que va sortir un cotxe que estava aparcad, va fer la maniobra i va ocupar ell la plaça.

Em vaig quedar esperant a veure "el morro" del conductor: Va sortir un home d'uns 40 anys amb pinta normal. Vaig pensar en anar a dir-li alguna cosa, però al final no ho vaig fer. Ara me'n penedeixo. Quina pena que no hi hagués algun poli a prop! Com pot algú posar en risc la vida d'una persona per una plaça d'aparcament?

Us explico l'anècdota d'ahir a la tarda, que no té desapropfitament.

19.00 h. Es presenta a casa el veí del 3r B, expresident de la Comunitat (ara ens ha tocat a nosaltres), per comentar-nos que des del matí té una gotera a la seva cuina.

20.30 h. Apareix a casa el veí del 2n B, desesperat perquè a la seva cuina cau l'aigua a dojo, acostant-se perillosament als punts de llum i caient en cascada damunt de la vitroceràmica. El meu marit baixa corrent per tallar el pas de l'aigua de la Comunitat i cridar al de l'assegurança perquè vingui urgentment.

20.45 h. El de l'assegurança diu que l'avaria és de les grosses i que sent ja l'hora que és, no ho pot arreglar fins l'endemà al matí. Per tant, l'aigua queda tallada definitivament.

21.00 h. S'embolica més la cosa. Motiu? Els veïns del 3r C baixen indignats al portal a demanar explicacions per què s'ha tallat l'aigua sense el seu consentiment. Que ells són cinc a casa i no poden estar sense aigua perquè han de dutxar-se. Al del 2n B, que té cascades a casa seva, que el fotin.

Frases estel·lars:

"Jo crec que no és legal tallar l'aigua... que és un bé comú de tots els veïns".

"Ara obrim l'aigua i anem a casa del noi, si no li cau a dojo, es deixa oberta i que s'apanyi".

"T'ha de fotre amb el tècnic que arriba i talla l'aigua sense avisar ningú!".

"Llavors, no podrem posar la calefacció tampoc?".

"Nosaltres som cinc i no podem estar tota la nit sense aigua".

Tres hores més tard, després que totes les forces vives es reunissin al portal i a la casa del noi, per dictaminar entre tots si es tallava o no l'aigua, cada mussol va tornar a la seva olivera. Encara sort que davant del pobre del 2n no van tenir nassos de dir-li que sortís a comprar-se una canoa perquè no estaven disposats a tallar l'aigua.

Conclusions:

1. Un vergonyós espectacle d'insolidaritat. Absolutament lamentable.
2. Els del 3r B donant-li als seus fills una estupenda lliçó: als altres, que els fotin.
3. Molta gent amb vides buides. Com és possible que mig bloc es reunís a baix sense que ningú els hagués cridat?
4. Els savis del lloc són gent imprescindible en una Comunitat que s'ho faci valer. El mateix saben de lampisteria que d'electricitat, d'obra de paleta...i sempre estan disposats a compartir els seus coneixements.

IMATGES D'INCIVISME

CIVISME:

Comportament de la persona que compleix amb els seus deures de ciutadà, respecta les lleis i contribueix al benestar dels altres membres de la seva comunitat i de tothom.

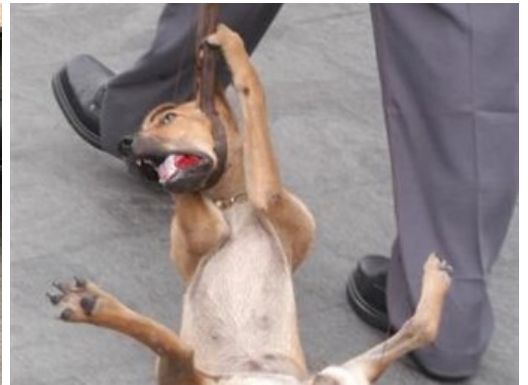

IMATGES DE MALTRACTAMENT D'ANIMALS

**EL MALTRACTAMENT
D'ANIMALS
COM A
ESPECTACLE
MOLT CRUEL**

**EL MALTRACTAMENT
D'ANIMALS
COM A
PLAER
MOLT CRUEL**

**EL MALTRACTAMENT
D'ANIMALS
COM A
NEGOCI
MOLT CRUEL**

PERSONES (2)

RIGOBERTA MENCHÚ

Lucia Prade – revistaesfinge.com

Rigoberta Menchú Tum és activista dels drets humans de Guatemala. Va néixer l'any 1958 en una nombrosa família camperola de l'ètnia indígena maia-quiché. Després d'haver passat una dura infància i joventut, enmig de la lluita contra la guerrilla, la pobresa i la repressió, ha pogut donar solidesa al seu discurs i ser reconeguda mundialment pel seu activisme pels drets indígenes.

Rigoberta Menchú és autora de molts llibres, entre ells "Em dic Rigoberta Menchú i així em va néixer la consciència", en ell explica la seva experiència de vida en les aldees indígenes, els problemes entre les comunitats i la forma com ha pogut tirar endavant i arribar on és avui, sent una de les principals portaveus d'aquesta realitat local. "Els nens havien de ser com la gent adulta -explica- mai havien tingut contacte amb joguines de plàstic, però sí que jugaven amb la naturalesa, amb els animals, amb els arbres. Era una cultura diferent, de profund respecte per la terra".

Amb la repressió de les classes dominants guatemalenques, les famílies indígenes van començar a unir-se per reivindicar els seus drets, i ja de jove la Rigoberta va començar a relacionar-se amb la lluita en pro del seu poble, objectiu que més tard li va costar la persecució i l'exili. Rigoberta explica que l'extrema discriminació ha portat els pobles indígenes a amagar a poc a poc la seva identitat, ja que el règim tractava de treure'ls tot allò relacionat amb la cultura i la religió pròpies de les aldees. En aquesta època es va dedicar a aprendre el castellà i altres idiomes indígenes per poder treballar com una baula que unís els pobles que tenien una cultura en comú i que, a causa de la seva independència, estaven destinats a desaparèixer sota la forta repressió que estaven suportant. Més endavant van començar a patir persecucions, tortures i la mort de molts indígenes en places públiques, com en el cas del seu germà gran.

Davant aquesta situació, la Rigoberta va decidir no revelar-se contra la guerrilla, com molts dels seus germans, sinó començar una campanya pacífica de denúncia del règim guatemalenc i de la violació dels drets humans que havia viscut ella mateixa, la seva família i moltes comunitats indígenes. Per escapar de la repressió, es va exiliar, i l'any 1988 va tornar a Guatemala, amb la protecció internacional de les Nacions Unides, i va seguir el seu treball de denúncia contra les injustícies.

El 1992 la labor de Rigoberta Menchú va ser reconeguda amb el Premi Nobel de la Pau. La seva posició li va permetre actuar com a mediatra en el procés de pau entre el Govern i la guerrilla iniciat en els anys següents. Rigoberta creu que la població de Guatemala encara viu amb la por de que torni la repressió, el militarisme i la dictadura, i que els principals problemes als que s'enfronta avui el seu país són l'analfabetisme, la pobresa i la fam. "S'han idealitzat molt els acords de pau, però (...) la pau ha de consistir també en tenir menjar, treball i oportunitats", comenta en una entrevista.

Així i tot, afirma que també hi ha assoliments positius des d'aquella època, com per exemple, que l'espiritualitat maia ja no es practica en secret, els idiomes maies són oficials, s'ha rescatat l'ús del calendari maia (com a guia de futur), i que, per tant, la seva història també comença a ser oficial. També considera que

l'ambient d'avui és més lliure per als joves, la qual cosa els genera més possibilitats de tenir consciència i aprenentatge.

Recentment, la Rigoberta ha estat una de les fundadores del partit polític Wianq, format fonamentalment per persones d'origen maia, i que treballa per defensar els interessos de les poblacions indígenes a Guatemala. Aquest fet li ha generat moltes crítiques, ja que la política està relacionada amb la corrupció en molts països del món, i a Guatemala no és diferent. Tot i així, creu que el més important és que hi hagi una representació d'aquests pobles en el sistema de govern actual, doncs ja és inviable viure aïllats. Per a Rigoberta, "un líder no és el que s'autoanomena, és el que sap escoltar a la gent", i "el més important és que siguem capaços de crear autoestima en la gent i generar una població més sana, més harmoniosa, que comenci a buscar l'harmonia en lloc de la victimització". Per això els seus esforços són en pro de buscar la qualitat humana, més enllà dels càrrecs o llocs.

També ha creat la Fundació Rigoberta Menchú Tum arran de rebre el seu Premi Nobel, que es dedica fonamentalment a realitzar accions d'educació i iniciatives d'auto desenvolupament, amb l'objectiu de defensar els drets humans i contribuir a la construcció d'una ètica de pau mundial. El codi d'ètica per a una era de pau de la fundació és:

"No hi ha pau sense justícia, no hi ha justícia sense equitat, no hi ha equitat sense desenvolupament, no hi ha desenvolupament sense democràcia, no hi ha democràcia sense respecte a la identitat i dignitat de les cultures i els pobles".

Rigoberta Menchú és un personatge important de lluita i reivindicació pacífica, que ens pot servir com a exemple per a temps difícils com el que estem vivint actualment. El seu reconeixement internacional l'ha portat a rebre nombrosos premis i reconeixements, però també a fer la volta al món amb un missatge de pau, igualtat i justícia.

IRENA SENDLER

mujeresenlahistoria.com

El 1999, un grup d'estudiants de Kansas que realitzaven un estudi sobre l'Holocaust jueu es van topa per casualitat amb el nom d'una dona polonesa i una dada al costat del mateix: Irena Sendler, que així es deia, havia salvat ni més ni menys que 2500 nens del gueto de Varsòvia durant l'ocupació nazi. Sortia a la llum, més de mig segle després, la imatge d'una velleta a la qual molts d'aquells nens, ara convertits en adults, van reconèixer en els mitjans de comunicació. La història d'Irena Sendler va ser la història d'una dona valenta i amb uns valors purs. Al marge d'ideals polítics i religiosos, Irena es va jugar la vida per salvar a éssers innocents d'una mort segura.

Irena Sendler va néixer el 15 de febrer de 1910 a Otwock, Varsòvia, en el si d'una família catòlica. Des de molt petita, Irena va conèixer amb la solidaritat, l'amor i el respecte als altres. Aquests valors els va aprendre del seu pare, Stanisław Krzyżanowski, un metge que va morir quan ella només tenia set anys en contagiar-se del tifus que sofrien els seus pacients i als qui molts dels seus col·legues no havien volgut atendre per por de contagiar-se.

Irena va decidir dedicar la seva vida als altres i es va fer infermera. El 1939, quan Alemanya envaïa Polònia, Irena, que estava al Departament de Benestar Social de Varsòvia, treballava dur als menjadors comunitaris de la ciutat.

Un any després, la situació es va tornar encara més complicada amb la creació del gueto de Varsòvia. Tot i que Irena s'havia educat en la fe catòlica, igual que el seu pare, va tenir sempre simpatia pels jueus als quals no va dubtar a ajudar, malgrat el perill que allò podia comportar per a la seva pròpia vida.

Irena es va unir llavors al Consell per a l'Ajuda de Jueus, conegut com a Żegota, com a membre del cos sanitari per encarregar-se de pal·liar els casos de malalties contagioses. Davant l'amenaça d'una epidèmia de tifus, els nazis van ser permissius amb les persones que entraven al gueto per intentar frenar la malaltia.

A més d'ajudar altres infermeres no jueves a introduir-se en el gueto, Irena aviat es va adonar que aquell espai controlat i vigilat només podia oferir un futur fosc per als seus habitants. Així que va decidir buscar la manera de treure del gueto almenys els més petits. Era una decisió terrible per a les mares que havien de desprendre's dels seus fills, però en moltes ocasions era l'única manera de salvar les seves vides. Molts dels seus pares acabarien morint en els camps de concentració als quals els jueus del gueto de Varsòvia van ser traslladats.

La manera més senzilla de treure els nens del gueto era mitjançant les ambulàncies que traslladaven als més greus als hospitals de fora de l'espai controlat. Però aviat va haver de buscar altres mètodes per fer-ho. Des de col·locar-los dins de bosses d'escombraries fins en taüts, qualsevol idea era benvinguda.

Dels 2500 nens als quals va poder salvar d'una mort segura, Elżbieta Ficowska va ser un dels casos més coneguts. En aquell terrible 1942, era solament un nadó d'escassos mesos quan li va ser administrat un narcòtic i el van col·locar en una caixa amb forats que van posar amagada en un carregament de maons. Els seus pares van morir en el gueto i la petita Elżbieta va ser criada per Stanisława Bussoldowa, una coneguda d'Irena. Una cullera de plata amb la data del seu naixement i el seu sobrenom gravats, Elżunia, va ser el petit objecte que va mantenir a Elżbieta unida a les seves arrels. I és que Irena sempre va voler que els nens als quals va salvar no perdessin mai els seus orígens i la seva veritable identitat. Per això va portar un exhaustiu registre que va enterrar al jardí d'una veïna per si ella moria.

El 20 d'octubre de 1943 les coses es van complicar per Jolanta, nom en clau d'Irena, que va ser detinguda per la Gestapo. A la presó de Pawiak va ser sotmesa a terribles tortures amb les quals els nazis no van aconseguir fer-li dir on estaven els nens als quals havia estat ajudant a escapar del gueto.

Condemnada a mort, Irena va poder escapar de la presó gràcies a un soldat que la va ajudar i el del qual va ser apuntat a llista d'executats. Fins a la fi de la guerra, va continuar amb la seva labor sota un nom fals.

Una vegada acabada la guerra, Irena va desenterrar les llistes amb els noms dels nens i les va lliurar al Comitè de Salvament dels jueus supervivents.

Irena Sendler es va casar i va tenir tres fills i també va tenir problemes amb el règim socialista que es va instaurar a Polònia.

Després de dècades de vida anònima, quan la seva fotografia va ser publicada als mitjans van ser molts els homes i dones que van reconèixer en aquella dona a la infermera que va salvar les seves vides durant l'ocupació nazi de Polònia.

L'Ordre de l'Àguila Blanca de Polònia, títol de Justa entre les Nacions d'organització Yad Vashem de Jerusalem o la seva candidatura al Premi Nobel de la Pau van ser alguns dels reconeixements a una dona que mai va pensar que la seva labor humanitària descoberta molts anys després aixequés tanta revolada.

Irena Sendler va morir a Varsòvia, el 12 de maig de 2008. Tenia 98 anys.

JOSEPHINE KULEA

Cristina González - enfemenino.com

Solament té 28 anys, però ja és tota una icona a Kenya, el seu país natal. Des de petita ha lluitat per evitar casos de matrimoni forçat i mutilació genital femenina entre les nenes de la seva comunitat. I ara rep múltiples reconeixements i afalacs per la seva labor, però la Josephine té molt clar el que vol realment: recursos econòmics per poder mantenir la fundació que ella mateixa va crear per ajudar a altres nenes.

Aquesta jove keniana va néixer a la regió de Samburu, al nord de Kenya, dins de la tribu nòmada que porta el mateix nom. Dins d'aquesta ètnia, com passa en altres, també hi ha tradicions arcaiques com la pràctica de l'ablació o el matrimoni infantil. D'això se'n va adonar Josephine Kulea quan tenia tan sols nou anys: va veure

que les nenes de la seva comunitat estaven deixant d'anar a l'escola, ja que els seus pares les havien obligat a casar-se amb homes molt més grans que elles a canvi de terres o bestiar.

Per sort per la Josephine, la seva mare es va negar al fet que el pes d'aquestes tradicions arruïnessin la seva infància: va lluitar per salvar a la seva filla de diferents matrimonis i va treballar perquè pogués continuar amb els seus estudis. "A la meva mare la van obligar a abandonar l'escola i a convertir-se en la tercera esposa del meu pare. Ella també va lluitar perquè les nenes de la seva comunitat poguessin continuar amb els seus estudis. Jo he seguit els seus passos", explica la jove en una entrevista per News Deeply.

La Josephine va poder continuar amb els seus estudis quan era petita, però explica que durant anys van venir a la seva casa diferents homes per acordar un matrimoni. "Els meus oncles volien casar-me perquè el meu pare va morir quan jo era jove. Tots els homes que venien a demanar-m'ho rondaven els 45 - 50 anys, i jo en tenia 12, 13, 14... La meva mare va lluitar per mi", comenta. Un dia, quan la Josephine tenia 10 anys, es va assabentar que el seu oncle anava a casar a una de les seves cosines més joves (tenia 7 anys) amb un home gran. El dia de les noces a la nena li van practicar l'ablació. Quan se'n van assabentar, la Josephine i la seva mare van denunciar el que havia passat; van arrestar al seu oncle i elles van anar a rescatar a la petita.

Això va suposar un abans i un després per a la vida de la Josephine, ja que encara que la van amenaçar de mort per haver denunciat al seu oncle, des d'aquest moment la jove també va començar a rebre trucades d'altres dones demanant la seva ajuda. Durant els anys següents la Josephine va estudiar infermeria i va exercir la professió al seu poble. "Vaig continuar ajudant a altres noies a escapar del matrimoni. Utilitzava part del meu salari per a pagar els llibres i el material que necessitaven per poder tornar al col·legi", explica.

LA FUNDACIÓ SAMBURU GIRLS

L'any 2012, la Josephine va crear Samburu Girls Foundation, una organització que ha anat creixent a poc a poc amb els diners que ella mateixa hi ha invertit i el d'altres donacions. Es tracta d'un centre al qual poden acudir aquelles nenes que fugen de la seva llar, del matrimoni forçat i de les seves pròpies famílies, les quals moltes vegades les rebutgen. Ara estan treballant per construir una escola dins de l'organització. "Hem acollit a unes mil nenes. Quan les rescatem, els oferim tot el suport possible perquè normalment les seves pròpies famílies les rebutgen. De vegades triguen fins a un any a tornar a admetre a aquestes noies en la seva comunitat. Nosaltres parlem amb els seus pares i intentem conscienciar-los".

La Josephine explica que les famílies no sempre es deixen convèncer: "De vegades ens menteixen i després ens assabentem que han tornat a intentar casar a les seves filles. Per això els diem a les noies que poden tornar a la fundació sempre que ho necessitin. Elles es converteixen en els nostres ulls al poble: els demanem que ens avisin si coneixen més casos de nenes que estiguin en una situació similar" (les seves germanes, les seves cosines, les seves veïnes).

És difícil batallar contra les tradicions tan arrelades a les quals s'enfronta la seva organització: el matrimoni infantil, la mutilació genital femenina... I encara que la Josephine ha rebut múltiples reconeixements, entre ells el de Persona de l'Any de l'ONU, la jove afirma que el que realment necessiten són recursos per a salvar a més nenes. "Hi ha esperança: quan les nenes es reincorporen al col·legi sé que el seu futur serà diferent", afirma.

KIM PHUC

Recordes haver vist alguna vegada la fotografia que hi ha a continuació? Doncs la nena que corre despullada es diu KIM PHUC, va néixer al Vietnam l'any 1963 i és coneguda com "la nena del napalm".

El 8 de juny de 1972, durant la guerra de Vietnam, un avió nord-americà va llançar una bomba de napalm a la població de Trang Bang. Allí es trobava Kim Phuc amb la seva família.

La nena, de 9 anys, va resultar-ne greument cremada i corria amb altres nens fora de la població traient-se les restes de la seva roba en flames. També la seva àvia corria amb ella portant un nèt destrossat pel combustible napalm.

En aquell moment, el fotògraf Nick Ut va fer la fotografia i tot seguit va portar la Phuc a l'hospital, juntament amb altres nens, on va romandre durant 14 mesos i va ser sotmesa posteriorment a 17 operacions d'empelts de pell.

Kim Phuc ha descrit la seva experiència de la següent forma: "el napalm és el dolor més terrible que es pugui imaginar... l'aigua bull a 100 graus, el napalm genera temperatures de 800 a 1.200 graus".

La foto del fotoperiodista de 21 anys Nick Ut de Associated Press, guardonada amb el premi Pulitzer del 1973, va fer la volta al món i la seva influència va ser tanta que alguns historiadors han considerat que la imatge va ajudar a frenar la guerra del Vietnam malgrat que, quan va ser presa, la retirada de les tropes nord-americanes estava ja molt avançada.

Quan va tornar a casa, Phuc esperava ser "una nena normal" i estudiar la carrera de medicina. Deu anys més tard va aconseguir entrar a la facultat de medicina a Saigon, però els agents del govern vietnamita es van assabentar que era la nena de la foto i van anar a buscar-la per treballar amb ells i utilitzar-la com a símbol nacional de la guerra.

Es va veure obligada a deixar l'escola i a tornar a la seva província d'origen, on se la feia participar en trobades amb periodistes estrangers. Les visites eren vigilades i controlades. Se li indicava què havia de declarar. Somreia i interpretava el seu paper, però el descontentament començava a consumir-la. "Volia escapar d'aquesta imatge", va dir. "Vaig ser cremada pel napalm, vaig ser una víctima de la guerra... però vaig créixer i em vaig tornar un altre tipus de víctima".

Durant anys, les seqüeles físiques i mentals van afectar moltíssim a Phuc. Però el 1982 es va convertir al cristianisme, la qual cosa la va empènyer a seguir endavant i aprendre a perdonar.

El 1986, Phuc va obtenir la llicència per viatjar a estudiar a la Universitat de l'Havana on va començar els seus estudis d'anglès i espanyol. Allí va conèixer a un company vietnamita, Bui Huy Toan, amb qui més tard es va casar i va tenir dos fills. Al traslladar-se a fer la passejada a Moscou, el 1992, quan l'avió va fer escala a Ontario, Canadà, la parella va decidir quedar-se allí inesperadament, tan sols "confiant en Déu" i va sol·licitar asil polític, el qual li va ser concedit. Phuc va obtenir la ciutadania canadenca i es va fer membre de l'església Faith Way Baptist Church.

Després d'haver evitat parlar públicament sobre l'incident al Vietnam, el 1996 va ser convidada a participar en una cerimònia del Dia dels Veterans als Estats Units, i ella hi va assistir expressant el seu perdó als soldats que havien participat en la guerra. Llavors va tenir una trobada amb un dels implicats, a qui obertament va perdonar i juntament amb el qual va plorar.

En 1997, Phuc va crear la Fundació Kim Phuc, que té com a missió ajudar als nens víctimes de la guerra i a defensar l'educació com la millor eina de futur, i aquest mateix any va ser nomenada ambaixadora de bona voluntat de la UNESCO.

Kim Phuc té contacte freqüent amb el fotògraf Nick Ut, amb qui comparteix una amistat.

Kim Phuc és una lliçó més del dolor causat per la guerra però també de supervivència, superació i perdó.

Segons Leila Zerrougui, representant especial de l'ONU per als nens en els conflictes armats, es creu que hi ha 230 milions de nens i nenes que, en aquest mateix any del 2015, viuen en països i àrees afectats per conflictes armats.

Extret de diverses fonts de Google

ALGUNES FRASES ATRIBUÏDES A KIM PHUC:

"Solament quan vaig trobar la fe en mi mateixa, es va atenuar el dolor de les nafres del meu cor, vaig anar deixant que el sentiment de perdó creixés en el meu cor fins que va començar a embargar-me una immensa pau interior. Això no va ocórrer de la nit al dia, perquè no hi ha res més difícil que arribar a estimar als teus enemics. En comptes de reaccionar d'una manera "normal", és a dir amb odi i desig de venjança, vaig optar per la comprensió, que per cert no s'aconsegueix en un dia".

"He viscut la guerra i sé quan inapreciable és la pau. He sofert el meu dolor i sé el que val l'amor quan un desitja guarir-se. He experimentat odi i sé quina és la força del perdó. Avui, com que estic viva i visc sense odi ni ànim de venjança, puc dir als que em van causar el meu sofriment: us dono el meu perdó!".

"Quan vaig llegir per primera vegada les paraules de Jesús "estima als teus enemics", no sabia com fer-ho. Sóc humana, tinc molt dolor, moltes cicatrius i he estat víctima molt temps. Vaig creure que seria impossible. Vaig haver de resar molt i no va ser fàcil, però al final ho vaig aconseguir".

"Jo he optat per la reconciliació i la meua vida s'ha transformat.

He deixat de ser una víctima".

"El perdó és més poderós que qualsevol altra arma del món".

NELSON MANDELA

De Sud-àfrica, en els darrers anys n'hem sentit a parlat sobretot perquè és el país on la selecció espanyola de futbol va guanyar la seva primera i única copa mundial a l'estiu del 2010.

Però, els que ja tenim uns quants anys, fins a principis dels 90 en vam sentir a parlar molt perquè en aquest país existia l'**apartheid** (la “separació”).

L'apartheid fou una política oficial de discriminació i segregació racial del govern sud-africà des de l'any 1948 (en el qual el Partit Nacional va guanyar les eleccions generals) fins al 1991, en què fou oficialment abolit.

L'apartheid, que afectava els negres, mestissos i indis, es recolzava en unes lleis que exigien la separació d'aquests en relació als blancs en els locals públics, parcs, platges, hospitals, escoles, barris, etc. Com és de suposar, als “no blancs” se'ls oferia els pitjors d'aquests àmbits. També se'ls prohibien les relacions i matrimonis entre races, se'ls controlava constantment la mobilitat i se'ls desposseï de la ciutadania nacional.

Per aconseguir-ho, a partir de la seva implantació es produí el trasllat forçós dels “no blancs” cap a uns territoris específics per a ells.

Com era d'esperar, l'apartheid comptà amb una resistència interna considerable. El govern respongué a les protestes i aixecaments il·legalitzant l'oposició, promovent una forta repressió i empresonant els més significatius líders antiapartheid, com el **Nelson Mandela** (**).

En l'àmbit internacional, l'apartheid en els darrers anys fou molt criticat, declarant molts boicots econòmics, esportius i militars a Sud-àfrica. També l'ONU condemnà l'apartheid per ser un crim contra la humanitat. Tot i així, el primer ministre sud-africà dels anys seixanta, H. Verwoerd, deia que “Sud-àfrica era el símbol de la lluita contra el comunisme i un bastió per al cristianisme a l'Àfrica i al món occidental”.

Com ja s'ha dit abans, les protestes massives de la població “no blanca”, van ser durament reprimides per les autoritats, com, per exemple, les de Sharpeville i Soweto(*). També ho van ser les organitzacions opositores, la més important de les quals va ser el Congrés Nacional Africà. Aquest va néixer el 1912, inspirant-se inicialment en els mètodes pacífics de Mahatma Gandhi. Uns mètodes de lluita, però, que van evolucionar amb l'enduriment de l'apartheid i que van portar el CNA i els seus socis del Partit Comunista a crear una branca armada l'any 1961. I així continuà durant molts anys.

A causa d'un context de crisi econòmica i l'aïllament polític del règim racista, el 17 de juny de 1991 s'abolia oficialment l'apartheid a Sud-àfrica (els blancs sud-africans renunciaven al poder polític a canvi de mantenir el poder econòmic).

L'últim president de l'apartheid, Frederik Klerk, anuncià l'any 1990 l'alliberament de Nelson Mandela i la legalització del seu partit, l'ACN. En les eleccions generals del 1994, l'ACN guanyà les eleccions i Nelson Mandela esdevingué president del país.

El 1995 es va posar en marxa la Comissió de la Veritat i la Reconciliació de Sud-àfrica, presidida per l'arquebisbe anglicà de Ciutat del Cap, **Desmond Tutu** (Premi Nobel de la Pau del 1984 per la seva constant lluita contra l'apartheid).

La voluntat de reconciliació nacional es concretava en la concessió de l'amnistia per als autors de delictes polítics de violació dels drets humans a canvi de la veritat sobre els fets, explicada públicament i íntegrament. A més, les víctimes havien de ser rehabilitades i reparades. La idea de la comissió era tan senzilla com poderosa: la veritat cura.

Vint-i-cinc anys després del desmantellament de l'apartheid, la Sud-àfrica actual manté una dura lluita contra la sida i les elevades taxes d'atur i delinqüència, problemes que la nació hauria de superar fent seves les paraules que acompanyaren Nelson Mandela en els moments més difícils: “Sóc l'amo del meu destí, sóc el capità de la meva ànima”.

(*) El 16 de juny de 1976, molts estudiants negres es reuniren per protestar contra l'obligació que els hi van fer de seguir el seu ensenyament en afrikaans, la llengua de la principal comunitat blanca del país i identificada amb l'apartheid.

Aquests joves es varen reunir al voltant d'un paner. Tenien per objectiu protestar i expressar les seves opinions pacíficament, convençuts que s'havia d'evitar tot afrontament amb la policia. Però la policia havia

rebut la consigna del ministre de l'Interior, Jimmy Kruger, de “restablir l'ordre a qualsevol preu i d'usar tots els mitjans a aquest efecte”.

Després de les advertències que demanaven a la multitud que es dispersés, la policia va obrir el foc sense distinció sobre la multitud desarmada.

El balanç oficialment va ser de 23 morts i 220 ferits, però el balanç real degué ser de més de 500 morts. Un dels primers en morir, Hector Pietersen, un jove noi de 12 anys, es va convertir en el símbol de la repressió cega del règim. La foto en la qual se'l veu portat pel seu germà va fer la volta al món.

(**) Nelson Rolihlahla Mandela va néixer el 18 de juliol de 1918 i morí el 5 de desembre de 2013, a l'edat de 95 anys. Va ser un dels líders emblemàtics de la lluita contra el sistema polític de l'apartheid i va arribar a ser el primer president de la República de Sud-àfrica (1994-1999) escollit per sufragi universal a les primeres eleccions nacionals no racials de la història del país.

Mandela es va afiliar al Congrés Nacional Africà el 1944, per tal de lluitar contra el domini polític de la minoria blanca i la segregació racial que impulsava. Es va fer advocat i participà en la lluita no violenta contra les lleis de l'apartheid, que varen ser establertes pel govern del Partit Nacional afrikaner el 1948.

L'ANC va ser prohibit el 1960 sense que la lluita pacífica donés resultats tangibles, raó per la qual Mandela fundà i dirigí la branca militar de l'ANC, Umkhonto We Sizwe, el 1961, que dugué a terme una campanya de sabotatges contra objectius militars.

Fou detingut l'any 1964 i condemnat a cadena perpètua i a treballs forçats. Al febrer del 1985, el president Botha li va oferir l'alliberació condicional a canvi de renunciar a la lluita armada, però ell renuncià l'oferta tot dient: “Quina llibertat se m'ofereix si segueix prohibida l'organització de la gent? Només els homes lliures poden negociar”.

Sortí de la presó el febrer del 1990, després de 26 anys. Tot i així, durant aquests anys esdevingué una celebritat, beneficiant-se d'un fort suport internacional, i fou convertit en un símbol de la lluita per la igualtat racial, especialment després de la massacre de Soweto. El 1994 fou escollit president de Sud-àfrica.

Un cop va tenir el poder, Mandela va passar a la història per ser l'home que va fer possible un canvi social i aconseguir la llibertat humana i la igualtat de tracte i d'oportunitats.

Un altre fet insòlit de Mandela va ser la unió del país a través del Rugby. Mandela va utilitzar un esport com el Rugby per convertir-se en no només un president pels negres sinó també, un president pels blancs.

També va promoure moltes accions solidàries i va ser ambaixador de bona voluntat de l'ONU per a l'Educació, la Ciència i la Cultura (UNESCO), vocal de SOS Children's Village (l'organització més gran d'ajuda a nens orfes) i impulsor de la campanya "46664" contra la sida.

Nelson Mandela és una de les figures contemporànies més representades del món. A Sud-àfrica, tothom li té un respecte profund i se'l considera "el pare de la nació". Nelson Mandela va rebre més de 250 premis i reconeixements internacionals, entre ells el Premi Nobel de la Pau de l'any 1993.

GIOVANNI FALCONE

Giovanni Salvatore Augusto Falcone va néixer a Palerm (Sicília-Itàlia) el 18 de maig de 1939 i va morir assassinat per la màfia italiana, també a Palerm, el 23 de maig de 1992. Falcone va ser un famós jutge que va lluitar intensament per acabar amb la màfia, fins i tot després d'haver sofert un altre atemptat fallit el 1989.

Paolo Emanuele Borsellino va néixer també a Palerm el 19 de gener de 1940 i va morir a la mateixa ciutat assassinat per la màfia el 19 de juliol de 1992 (57 dies després que Falcone). També van assassinar als seus cinc escortes. Borsellino va ser un magistrat que, conjuntament amb el jutge Falcone, va dur a terme importants processos judicials contra l'organització mafiosa Cosa Nostra.

A Falcone el van assassinar fent esclatar 500 quilograms d'explosius col·locats sota l'autopista que uneix l'aeroport de Palerm, que avui porta el seu nom i el del seu successor Paolo Borsellino, amb la capital. Va ser tan forta l'explosió que la van registrar uns instruments de control sísmic. Amb Falcone van morir la seva esposa Francesca Morvillo (també magistrada) i tres membres de la seva escorta.

Falcone va destacar moltíssim per la seva labor contra la màfia italiana, lliurant una "guerra" contra les institucions, el poder corrupte i la indiferència de la societat italiana, que llavors mirava cap a un altre costat. La seva mort va ser una venjança pels anys de persecució judicial a la màfia i la detenció de nombrosos "capos" promogudes per ell. Però la seva mort també va ser el símbol d'una època convulsa de la història italiana, amb encara un poder immens de la màfia.

Fins llavors es deia que la màfia no existia, que era una invenció de la premsa per distreure als ciutadans d'altres problemes més greus. I no obstant això ja hi havia hagut diversos atemptats contra jutges, policies i periodistes abans que assassinessin a Falcone.

El punt de partida de la gran campanya que Falcone va exercir contra la màfia a Itàlia va ser la llegendària confessió de 329 folis que Falcone va obtenir de Tommaso Buscetta, el primer penedit (en realitat abans va ser Leonardo Vitale, però en sentir-lo van creure que estava boig i el van ingressar en un psiquiàtric). Falcone va revolucionar el sistema de recerca en veure que la clau era seguir el rastre dels diners que movia la màfia. "El cadàver d'un home es pot fer desaparèixer, n'hi ha prou amb submergir-lo en àcid, i sense el cos del delictes no hi ha delictes. Els diners, no obstant això, deixen sempre una petjada." Va dir Falcone.

Es negava a mirar cap a un altre costat, com feien molts dels seus col·legues quan el cas que tenien sobre la taula apuntava a un gran "capo". No el van aturar les amenaces, ni de la màfia ni dels polítics. La tenacitat amb la qual va exercir la seva lluita li va aportar l'admiració de gairebé tothom.

Un any abans de la seva mort havia publicat el llibre "Coses de la Cosa Nostra", escrit juntament amb la periodista francesa Marcelle Padovani, en el qual denunciava els vincles entre polítics i mafiosos. "Ningú em farà creure que alguns grups polítics no estan aliats amb la Cosa Nostra en l'intent de condicionar la nostra democràcia, encara immadura, eliminant personatges incòmodes per a tots dos", deia. Allí va demostrar que sabia "massa" coses.

"No vas voler tenir fills. Però jo haguera volgut ser un d'ells". Aquest missatge el va deixar una nena en un arbre enfront de la casa del magistrat Falcone després que fos assassinat per la màfia. Des de llavors, "l'arbre de Falcone", com se'l coneix ara, es va cobrir de notes.

El seu funeral va ser una de les poques ocasions en les quals els italians van vèncer la por i es van llançar en massa als carrers per mostrar la seva repulsa contra el crim organitzat. A més, volien acomiadar un home al qual tots consideraven un heroi, ja que havia lluitat com ningú per desentranyar l'entramat polític de la màfia siciliana.

L'atemptat contra el jutge Falcone, del qual s'han complert ja 25 anys, va afeblir la Cosa Nostra (4.000 morts des del seu origen) i els equilibris de poder entre la màfia i l'estat o altres institucions, però també va aplanar el camí a altres organitzacions mafioses com la 'Ndrangheta.

Segons el fiscal Carmelo Carrara: "El que més ha canviat en aquests 20 o 30 anys és segurament la manera de mirar la màfia per part dels ciutadans. Ara es parla d'ella. Abans, directament, es negava la seva existència. Ara

hi ha a més una actitud de rebel·lió per part de les joves generacions d'empresaris pel que fa al "pizzo" (l'extorsió). I això és més important del que pugui pensar-se des de fora. Perquè, en la consciència dels sicilians, pagar el "pizzo" és com pagar els impostos a l'Estat".

A Maria Falcone encara li tremola la veu quan parla del seu germà. Professora jubilada, des de la mort del magistrat es dedica a recórrer els instituts d'Itàlia explicant als més joves què és la màfia i qui era aquell "heroi sol", com va titular un dels llibres que va dedicar al seu germà. "Giovanni estava sol perquè tenia en contra al poder polític, al poder financer i als altres jutges", recorda amb tristesa. "Ell era la locomotora que tirava del tren però advertia que el nostre treball no era benvolgut", confirma Leonardo Guarnotta, magistrat que va treballar amb Falcone i Borsellino en el Tribunal de Palerm.

L'assassinat de Falcone i els anys posteriors van proporcionar diverses lliçons als investigadors. La primera: quan la màfia no mata, fa negocis. La segona: el soroll i les bombes espanten els diners. I noves màfies italianes van posar en pràctica tàctiques d'immersió, és a dir, amagar-se i infiltrar-se en les institucions... i així segueixen!

Sobre la figura de Falcone s'han escrit molts llibres i filmat diverses pel·lícules.

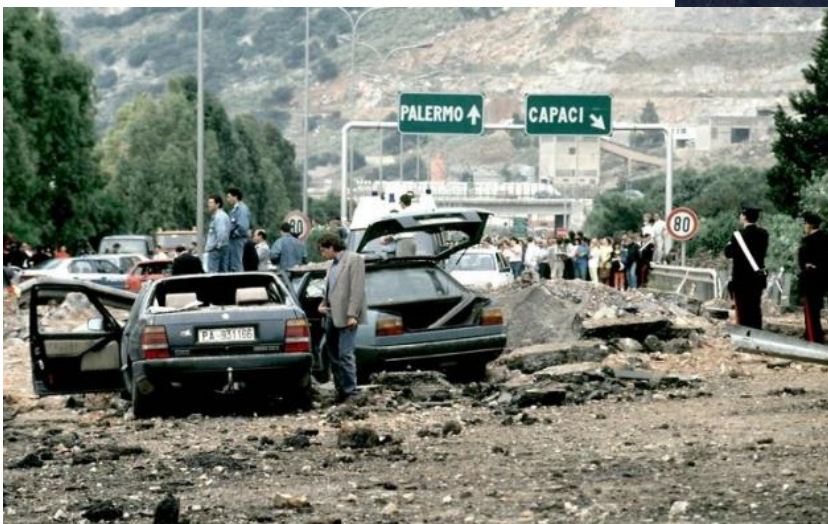
El jutge espanyol Baltasar Garzón ("castigat" per complir honradament amb el seu deure) ha dit d'ell: "Des de sempre he tingut a Falcone com un gran professional i com a model". I la seva mort li recorda a la de la seva companya Carmen Tagle González (fiscal espanyola, col·lega de Baltasar Garzón, que va ser assassinada per ETA a l'edat de 44 anys).

A Falcone li agradava repetir les paraules de J. F. Kennedy: "Un home ha de fer allò que el seu deure li dicta, qualssevol que siguin les conseqüències personals, qualssevol que siguin els obstacles, el perill o la pressió. Aquesta és la base de tota la moralitat humana".

Informació extreta de Wikipedia, elpais.com, el mundo.es i muyhistoria.es

Giovanni Falcone (esquerra)
i Paolo Borsellino (dreta)

9 NENS QUE VAN VÈNCER LA FAM I VAN ARRIBAR A SER “HEROIS”

Publicat al PROGRAMA MUNDIAL D'ALIMENTS – PMA www.wfp.org

Un periodista, una alpinista, una ministra de govern i un campió olímpic de marató. Què tenen en comú? Tots van rebre una educació amb l'ajuda del programa d'aliments escolars del PMA. Gràcies a aquests menjars van poder concentrar-se en els seus estudis i romandre a l'escola. Ells són només alguns exemples del potencial que es pot aconseguir gràcies a una alimentació.

Cada dia milions de nens donen un gran pas per sortir de la pobresa anant simplement a l'escola. Malgrat això, cap nen pot fer aquest pas amb l'estómac buit. Es requereixen aliments nutritius perquè siguin capaços d'aprendre i créixer sanament. Però, què passa amb aquests nens quan creixen? Ens hem retrobat amb nou d'ells per esbrinar-ho:

UN CAMPIÓ OLÍMPIC DE MARATÓ

Abans de guanyar dues medalles olímpiques batre el rècord mundial de marató, Paul Tergat era un estudiant pobre a la Vall del Rift de Kenya. Ell diu que l'alimentació escolar que va rebre de nen va jugar un paper fonamental en fer explotar el seu talent atlètic. Avui en dia Tergat és un ambaixador contra la fam del PMA, advocant a favor de nens en edat escolar que pateixen fam al món.

UN PERIODISTA

Per Apollinaire Gahungu, la poliomielitis i la pobresa van fer que la seva vida tingués un difícil començament. Però les coses van començar a millorar quan el van enviar a una escola recolzada pel PMA a Bujumbura, Burundi, on es va graduar entre els millors de la seva classe. Avui, Apollinaire és un especialista en comunicació que treballa per a l'ambaixada de Sud-àfrica a Burundi i que posseeix una reeixida carrera periodística.

UNA ALPINISTA

Per la Nim Doma Sherpa el camí fins al cim de l'Everest va ser llarg, però ella creu que tot va començar quan els seus pares la van enviar a l'escola simplement per aconseguir esmorzars gratuïts subministrats pel PMA. "Al principi, els meus pares em van enviar a l'escola perquè pogués menjar, però a poc a poc vaig començar a interessar-me per l'aprenentatge", va dir. Després d'aconseguir el seu somni d'escalar la muntanya més alta del món el 2008, Nim Doma ara planeja escalar els pics més alts en els set continents.

UN TREBALLADOR HUMANITARI

Dungkar Drupka executa les operacions d'ajuda alimentària del PMA a Bhutan, al sud d'Àsia. En un article descriu la seva infància pobre en un poble de muntanya i la seva sortida de la pobresa gràcies a aliments nutritius i a una bona educació. També parla d'una conversa que va tenir amb un alumne molts anys més tard durant la seva visita a una escola remota com a representant del PMA. "Crec que tenim l'opció de millorar aquest món nostre", diu Dungkar.

UNA MINISTRA D'EDUCACIÓ

Quan era nena, la ministra d'educació de Lesotho era beneficiària del programa d'alimentació escolar a la seva escola local. Ara que és part del govern del seu país, està fent tot el possible per garantir que tots els nens obtinguin el mateix avantatge. Unes 1.500 escoles a Lesotho tenen els menjars escolars. "Sóc un bon exemple d'allò que els aliments escolars poden aconseguir", diu la ministra.

LA DONA DE CARRERA

El 1990, Tavares Vera de set d'anys va participar en un documental del PMA sobre els esmorzars nutritius que la mantenien a l'escola. Avui, és una dona de carrera, educada a la universitat i capaç de mantenir la seva mare

i donar suport al seu germà a la universitat. Vera explica com simples menjars escolars la van ajudar a trencar el cicle de la fam i la pobresa i a convertir-se en una dona de carrera independent.

UNA ESTUDIANT EXEMPLAR

Mentre que adolescents arreu del món pensen en el retorn a l'escola amb tristesa, n'hi ha una a Kenya que veu el seu retorn com un triomf. I ho és. Després d'haver crescut en el campament de refugiats més gran del món, Fatuma Omar va vèncer els obstacles per guanyar una beca per a la millor escola de nenes a Nairobi. Ja pensa en la universitat on vol estudiar medicina i convertir-se en metgessa.

UNA COOPERANT

Kekeletso Mabeleng recorda el molt que gaudia amb els menjars escolars del PMA quan era una petita nena en un barri pobre de Lesotho. Ara com a adulta, treballa pel PMA ajudant a assegurar que els nens d'avui obtinguin els mateixos beneficis que ella va rebre. Està amb el PMA des de fa vuit anys i treballa com a assistent principal del programa, aplicant programes de nutrició i de salut amb el govern.

UN CONDUCTOR DEL PMA

Ereng Wilson, un conductor del PMA a Kenya, va anar a escola per primera vegada quan el bestiar de la seva família va morir i no hi havia res més per a menjar a casa. La sola promesa de rebre aliments del PMA el va mantenir a l'escola pels següents deu anys, la qual cosa va significar que va rebre una educació.

ALTRES SOLIDARITATS

(2)

ELS FETS DE LA PELL

Maria Coll - Revista Valors (valors.org)

El 23 de febrer de 1905, un dia qualsevol a la colònia Güell de Santa Coloma de Cervelló, va tenir lloc un esdeveniment de solidaritat excepcional, arran de la caiguda a un dipòsit de tint bullint d'un nen d'onze anys. Sense diversos donants d'epidermis, la seva vida corria perill.

L'any 1890, l'industrial tèxtil Eusebi Güell, un dels més prolífers de Barcelona, va decidir traslladar la fàbrica de teixits de cotó El Vapor Vell del barri de Sants a la finca agrícola que el seu pare, l'indià Joan Güell, havia adquirit trenta anys abans al terme municipal de Santa Coloma de Cervelló, a la finca anomenada Can Soler de la Torre. A finals del segle XIX, coneguda pel sobrenom de “la rosa de foc”, la capital catalana era un nucli d'anarquistes i un escenari constant de conflictes socials que els empresaris intentaven esquivar fos com fos.

Com totes les colònies industrials d'aquella època, la Güell es va plantejar com si fos un nucli urbà amb personalitat pròpia. L'amo de la fàbrica exercia el control, el director de la fàbrica era la primera autoritat, tenia les funcions de batlle i jutge de pau, i el capellà tenia les competències educatives, morals i religioses. Els treballadors vivien en el mateix recinte, en cases construïdes per l'empresari. La seva vida econòmica i social, jerarquitzada segons els càrrecs de producció de la fàbrica, girava entorn d'aquesta. La vida d'un treballador es reduïa a la colònia i això feia que molts obrers s'aparellessin entre ells, generant futurs treballadors.

La única diferència d'aquesta colònia respecte altres, era el paper de mecenes cultural que jugava el senyor Güell. En aquest cas, el propietari va procurar algunes millores socials per als treballadors, va fer construir equipaments culturals i religiosos i va incorporar el corrent modernista a les noves construccions. En aquest espai, per exemple, avui s'hi pot visitar la cripta dissenyada per Antoni Gaudí. Aleshores, com que el nom Güell com a gran prohom de la ciutat també tenia un gran pes, els mitjans de comunicació la qualificaven de “colònia modelo”.

Però fins i tot a les fàbriques exemplars passen desgràcies. El protagonista d'aquesta història es deia Josep, concretament Josep Caparrós i tenia onze anys. A inicis del segle XX, a les colònies industrials i a totes les fàbriques del país el treball infantil era habitual. La jornada laboral era d'entre dotze i catorze hores diàries i els sous eren baixos. Els homes feien les feines de major esforç físic, les dones les feines manuals i els nens, que començaven a treballar als set anys, feien les més ingrates i perilloses. El sou dels infants eren més aviat simbòlics però representaven un complement per a les famílies. La tragèdia va esdevenir el dijous 23 de febrer de 1905, un dia qualsevol. Segons els mitjans de comunicació de l'època, va ser “un desgraciado accidente fortuito, imposible de prever”.

De cop, el noi dels Caparrós va caure dins d'un tanc de tint bullint i va patir greus cremades a bona part del cos, especialment a les cames. De seguida tots els companys es van mobilitzar per traslladar-lo a la infermeria

de la colònia, però els dies passaven i les nafres no cicatritzaven. Els teixits de les cames no adquirien elasticitat. Al final, van prendre la decisió de traslladar el malalt a l'Hospital del Sagrat Cor de Barcelona i el noi va quedar a càrrec del doctor Cardenal.

Després d'analitzar el cas, l'expert va reunir la família, senzills obrers tèxtils residents de la colònia, i els va explicar el seu diagnòstic. No hi ha més solució que recórrer a l'autoplàstia: es tracta d'una operació quirúrgica en la qual una regió destruïda és substituïda per un teixit semblant procedent del mateix individu. El nen, però, no tenia suficient pell. En aquest cas calia buscar donants sans, robusts i valents. El doctor va avisar que la pell d'aquests s'hauria d'arrencar de la carn viva i sense anestèsics ni pal·liatius. Es tractava d'una operació molt complicada i en la qual hi participarien diversos metges. A més, la decisió s'havia de prendre sense demora, ja que si no hi havia suficients voluntaris l'amputació de les cames havia de ser imminent si es volia salvar la vida del petit abans que la infecció s'escampés.

Josep Gaspar Villarrubias, rector de la colònia, va ser qui va portar la notícia a Santa Coloma de Cervelló. Aquesta es va escampar per tota la fàbrica i les instal·lacions en pocs minuts. El mateix sacerdot va ser el primer en apuntar-se a la llista de voluntaris per donar pell al petit Josep. En saber-ho, els fills del propietari també van comunicar al seu pare que s'oferien a donar un tros de la seva epidermis per salvar la vida d'un obrer de la seva colònia. La llista de donants va quedar tancada amb trenta-cinc noms altruistes disposats a sacrificar-se. Va ser tanta la solidaritat que el metge es va veure obligat a fer una selecció dels més idonis segons les seves característiques, edat i estat de salut. Uns dies més tard, La Vanguardia publicava la llista dels deu herois, tot homes d'entre 19 i 36 anys. "Acaso una lágrima, producida por el ínterin del dolor físico, se escapa de sus ojos: pero, de sus labios... ¡ni una queja!", escriu el cronista. L'operació es va realitzar amb èxit i afortunadament després no van sorgir complicacions. De fet, un cop recuperat en Josep Caparrós va continuar treballant a la colònia.

Aquesta història, que ha estat novel·lada en llibres com "La pell de la revolta" de Jordi Sierra i Fabra, és destacable per dos elements: en primer lloc, òbviament, pel nivell de germanor que un fet així va desbordar en una comunitat com era una colònia industrial, però, sobretot, cal destacar el tret interclassista dels donants en una societat estrictament jerarquitzada i en un moment en què la patronal i els sindicats a Barcelona es comunicaven amb trets i bombes. En aquesta ocasió, doncs, per primera vegada empresaris, església i treballadors van unir-se davant un acte singular de gran germanor. Tant singular va ser aquest gest que el rei espanyol, Alfons XIII, i el Papa Pius X, van decidir condecorar els donants. La situació era tan tensa que alguns van arribar a dir que el gest dels amos havia estat només una estratègia per tranquil·litzar els obrers. Potser sí, però més de cent anys després, i davant algú que es deixa estirar la pell, val la pena creure en la bondat de l'home.

LA INTEGRACIÓ DELS IMMIGRANTS

Des de fa bastants anys, són moltíssims els immigrants que vénen al nostre país a la recerca d'una vida millor per a ells i la seva família (al revés del que succeïa en els anys 60, en què érem nosaltres els que emigràvem). Això comporta una sèrie de problemes d'adaptació i d'integració que tant ells com nosaltres haurem d'anar solucionant. És necessari mantenir una convivència pacífica i integradora en benefici de tots.

Un dels problemes fonamentals al que cal fer front perquè es produeixi la integració dels immigrants és el racisme i la xenofòbia, els quals representen una amenaça per a la nostra societat. És necessari realitzar una lluita activa contra aquestes amenaces i posar tots els mitjans per combatre-les.

Racisme i xenofòbia són termes diferents, encara que presenten algunes connotacions semblants. El racisme és el conjunt de teories i creences que estableix la diferència racial i supremacia d'uns pobles sobre uns altres. La xenofòbia és una actitud hostil i de rebuig cap als estrangers, els immigrants, les persones que vénen d'altres països per quedar-se a viure en el nostre temporalment o definitivament.

En moltes ocasions, la xenofòbia es produeix per causes econòmiques, creiem que els immigrants es convertiran en els nostres competidors en la cerca d'ocupació i acceptaran sous tan baixos que faran que s'abarateixin alguns llocs de treball, etc. En canvi, els prejudicis que algunes persones tenen cap als immigrants no solen donar-se en aquells que posseeixen un alt nivell econòmic: ells sempre són ben rebuts a tot arreu.

La immigració a la qual em refereixo en aquest escrit es produeix per la situació de pobresa i les escasses oportunitats de sortir d'ella o de prosperar que algunes persones tenen al seu país d'origen; no em refereixo als immigrants forçosos a causa de conflictes bèl·lics als seus països, etc.

Els immigrants, una vegada aquí, el primer que desitgen és trobar un treball que els permeti estalviar diners per enviar-los als seus familiars. Solen ser treballs molt durs i amb sous baixos, sent pocs els diners que els queden per enviar, però la quantitat que els arriba és alta en relació amb el nostre país, a causa de la diferència del nivell de vida.

Pensem molt en els possibles efectes negatius de la immigració, la majoria d'ells falsos o exagerats, però poques vegades pensem en l'immigrant, en la vida que porta i en els seus sentiments. Els prejudgem i no considerem la situació tan extrema en la qual s'han hagut de trobar per deixar el seu país, família, costums, idioma i amics, o com succeeix en alguns casos, per arriscar la seva vida en l'intent d'anar cap a un món millor.

Ens hem d'adonar que l'immigrant ha de realitzar un gran esforç per adaptar-se. El seu desig d'emigrar es transforma en una dura realitat quan arriben al nostre país o a qualsevol altre. Han d'habituar-se als grans canvis que sofreix la seva vida en diferents aspectes i a fer front als problemes i dificultats que això comporta, en unes condicions molt precàries.

Es troben sols, sense família ni amics, i sense recursos. El llenguatge, en molts casos, és diferent i en poc temps han d'aprendre'l per poder comunicar-se mínimament. Els costums i forma de vida són diferents, desconeixent el territori; moltes vegades es troben davant una societat hostil que els tracta amb prejudicis; s'enfronten a un treball nou; comparteixen habitatge amb persones que amb prou feines coneixen; senten solitud, desarrelament i sentiments de fracàs; algunes vegades es troben fins i tot en situacions extremes de supervivència; etc.; tot això els genera molta tensió i comporta una sèrie de canvis psicològics molt intensos.

És necessari facilitar-los el procés d'adaptació i, sobretot, no complicar-los ni dificultar-los encara més la seva estada al nostre país. Si aconseguim que s'integrin plenament en la nostra societat, evitarem problemes i aconseguirem que la convivència sigui més senzilla per a tots. Per això hem de:

- Prendre una actitud clarament contrària al racisme i manifestar el nostre rebuig davant qualsevol comentari racista. Tota persona mereix el nostre respecte independentment de la seva raça, color, religió o nacionalitat.
- Estimular l'empatia cap als immigrants i educar en la tolerància mútua, els drets humans, la solidaritat, el respecte per altres cultures i religions. Buscar sempre una convivència pacífica.
- Transmetre pensaments d'unitat entre totes les races i cultures, i educar amb la idea que la societat del futur serà una societat multicultural. De les nostres actituds dependrà tenir una convivència pacífica i integradora.

Tothom ha de mentalitzar-se del canvi que està patint la nostra societat (i totes les societats) i preparar-se per acceptar i respectar els altres.

- Conscienciar a les persones de l'obligació moral i ètica de tractar a tots per igual i no permetre cap tipus d'injustícies. Hem de denunciar les injustícies salarials, la discriminació en la cerca d'ocupació, habitatge, etc.
- És convenient pensar en positiu, considerant els beneficis de la immigració: augmenta la natalitat, genera més cotitzacions a la seguretat social, impulsa l'economia en sectors on la mà d'obra és barata i afavoreix el coneixement d'altres cultures.
- L'immigrant també ha d'adequar-se a la cultura en la qual s'està inserint i ser respectuós amb les tradicions, cultura, costums i pensaments dels homes i dones del país on viu. Un immigrant, per exemple, no pot demanar un tracte d'igualtat al seu treball, a la seva escola, etc. i no respectar els drets d'igualtat de la dona.

Quan els immigrants tenen un treball i s'ha estabilitzat la seva situació, el primer que procuren és portar la seva esposa i els seus fills. La immigració està plantejant seriosos problemes d'adaptació a les escoles. Les famílies d'aquests alumnes, en alguns casos, solen tenir un nivell socioeconòmic més baix que el dels alumnes nacionals. Això suposa una menor implicació escolar dels pares i, en conseqüència, un menor seguiment en els seus resultats acadèmics.

Però un dels problemes fonamentals està en la integració dels alumnes d'origen immigrant amb la resta dels nens. Perquè la integració es produeixi plenament, és necessària la intervenció tant de professors com dels pares d'uns i altres.

Els professors, a part de no permetre cap tipus de discriminació dins de l'escola ni comentaris amb prejudicis, haurien d'incentivar un acostament cap a aquests alumnes i la seva cultura, desenvolupant activitats que permetin un major coneixement d'aquesta cultura i informant sobre els drets humans.

Per la seva banda, els pares han d'actuar despertant en els seus fills l'interès per conèixer les persones que els envolten i ensenyant-los a acceptar costums diferents. Han d'inculcar als seus fills el respecte cap als altres i el valor de la justícia i la tolerància. D'altra banda, els pares d'aquests nens immigrants han d'adaptar-se a la situació i als costums del país que els acull i respectar-los, ensenyant als seus fills a respectar-los també.

És necessari que els fills dels immigrants estiguin plenament integrats a les escoles, ja que això facilita la seva futura integració en la societat com a adults.

En resum, que la societat en el seu conjunt pot i ha de col·laborar en la disminució de les dificultats que afronten els qui arriben d'altres països a la recerca d'un futur millor; si així ho fem, no solament haurem complert amb el nostre deure humà sinó que també ens anirà millor a tots.

Escrit basat en el de la psicòloga Trinidad Aparicio Pérez publicat a www.pulevasalud.com

LA CONDUCCIÓ SOLIDÀRIA

La seguretat viària ens afecta a tots: camioners, automobilistes, motoristes, ciclistes i vianants. Tots hem de complir les regles de convivència mútua en la circulació. Complir la normativa significa protegir-se un mateix i protegir també els altres.

A més de conèixer les nostres obligacions i, per tant, complir amb les normes de circulació, els conductors hem de millorar un altre aspecte: l'empatia o també l'anomenada "conducció solidària".

Referent a això, molts conductors es mostren empàtics en la seva vida quotidiana i no obstant això es transformen quan es posen al volant. És llavors, en tornar-se més impacients, agressius i menys respectuosos, quan augmenten les situacions de perill.

Segons un estudi, un 96,9% dels conductors opina que realitzar una conducció més solidària seria beneficiós per reduir la sinistralitat i que aquest hauria de ser el comportament habitual.

Cal insistir doncs que el tràfic és un assumpte de tots, i on la solidaritat i el respecte cap a l'altre hauria de ser la norma per excel·lència.

L'EDUCACIÓ VIÀRIA

L'educació viària consisteix en desenvolupar o perfeccionar les facultats intel·lectuals i habilitats d'una persona sobre la forma de comportar-se en la via pública, sigui com a vianant o com a conductor d'un vehicle.

L'educació viària implica adquirir coneixements com a ciutadà sobre la seguretat viària (normes de circulació i senyals de tràfic), els accidents de trànsit (factors de risc, causes i conseqüències), els primers auxilis i la mobilitat sostenible; així com destresa en el comportament com a vianant o com a conductor. L'educació viària sensibilitza socialment, sobretot als més joves, respecte als comportaments viaris que fomentin la convivència, la tolerància, la solidaritat, el respecte, la responsabilitat i afavoreixin les relacions humanes en la via pública.

L'educació viària hauria d'aplicar-se eficaçment des de l'escola primària. No obstant això, una bona eina també ho és l'exemple, per això quan ens comportem amb tolerància enfront de l'altre, algú més pot reproduir la nostra acció i generar consciència viària; tot això amb la finalitat que la convivència en la qual tots estem immersos millori i amb això es redueixin els riscos als quals ens exposem diàriament. De res serveix multar i castigar si no hem aconseguit educar i conscienciar els conductors del perill que suposa un cotxe a altes velocitats, o la barreja d'alcohol i carretera.

CONSEQÜÈNCIES DELS ACCIDENTS VIARIS

A causa dels accidents viaris, a Espanya han mort des de 1976 més de 200.000 persones. L'any 2016, 1.160 persones van perdre la vida en accidents produïts en vies interurbanes. A Catalunya va haver-hi 153 morts.

Aquestes xifres representen un mínim històric des de 1960, primer any del qual es tenen estadístiques i en el qual es van registrar 1.300 morts en un escenari de mobilitat que gens s'assemblava a l'actual (1 milió de vehicles el 1960 enfront dels més de 31 milions actuals). 1989 va ser l'any que va marcar el rècord quant a sinistralitat es refereix, amb 5.940 morts en vies interurbanes. A partir de llavors s'ha experimentat un descens continuat del nombre de víctimes.

A part de les víctimes mortals, 20.000 persones van resultar ferides greus en els accidents interurbans de l'any 2016 a Espanya. A més, prop de 100.000 persones viuen amb alguna discapacitat permanent com a conseqüència d'un accident de trànsit sofert anteriorment.

Tots els usuaris de les vies de circulació, conductors, vianants o ciclistes, som corresponsables en l'objectiu de zero accidents, zero lesions i zero morts.

LES PRINCIPALS CAUSES DELS ACCIDENTS DE TRÀNSIT

El factor humà és el causant del 90% dels accidents que es produeixen al volant: les distraccions, la velocitat i el consum d'alcohol tenen la culpa de més de la meitat dels accidents de trànsit.

L'excés de velocitat.

Un de cada quatre morts en accidents de trànsit és a causa de l'excés de velocitat. El més recomanable és respectar els límits de velocitat quan circulem, independentment que sapiguem de l'existència de radars o no. És molt comú veure com vehicles que van notòriament més ràpid del que haurien d'anar, redueixen la seva

velocitat en passar per un radar per tornar a accelerar després. D'aquesta manera poden evitar una multa, però no són conscients en molts casos que poden patir un perjudici molt més important i irreversible que l'econòmic: la seva vida i la dels altres.

Segons un informe de la Fundació MAPFRE, cada any podrien salvar-se 379 vides a Espanya si es respectessin els límits de velocitat.

L'alcohol i les drogues.

El consum d'alcohol segueix sent també una de les principals causes a l'hora de patir un accident de trànsit. Conduir sota els efectes de l'alcohol és per desgràcia una cosa molt més comuna del que pot semblar. El consum de begudes espirituoses produeix pèrdua de reflexos, així com l'alteració de la coordinació del nostre cos, a més de fer-nos percebre una realitat sensiblement diferent del que està succeint (per exemple, amb la velocitat) augmentant considerablement les probabilitats de patir un accident de trànsit.

Els joves són un dels col·lectius més vulnerables quant a seguretat viària es refereix. Els accidents d'automòbil són la principal causa de mortalitat entre els joves de tot el món, especialment els que tenen entre 18 i 24 anys. Entre 2004 i 2013 van morir 62.000 joves en accidents de trànsit a la Unió Europea. La majoria va ser a causa d'una lectura deficient de la carretera i al consum d'alcohol i drogues, l'estrès i les distraccions.

Tot i així, no són ells els únics que es posen al volant després d'haver consumit alcohol. El 2015, el 43,1% dels morts en carretera d'Espanya havien consumit alcohol, drogues o psicofàrmacs. Es tracta d'una xifra que ha augmentat un 4,1% des de l'any 2014.

El cansament.

Els llargs desplaçaments comporten moltes hores de trajecte i això afecta el sistema físic i mental de cada conductor. La DGT sempre recomana als conductors que parin a descansar cada dues hores així com evitar tot tipus de begudes estimulants, sobretot aquelles persones que sofreixen problemes cardiovasculars. Això es deu al fet que encara que en principi aquestes begudes ens fan estar més desperts, passat aquest efecte poden generar un "efecte rebot" i fer-nos sentir més cansats de sobte.

Diversos estudis de reconstrucció d'accidents de trànsit constaten que més del 70% dels conductors admet haver agafat el cotxe alguna vegada amb son, o amb les condicions físiques poc adequades per a la conducció.

Les distraccions.

Actualment vivim empegats al telèfon mòbil. I un telèfon mòbil és una de les majors distraccions que podem tenir en un vehicle. De fet, 7 de cada 10 conductors reconeixen usar el mòbil mentre estan conduint. Un senzill moviment que sembla no tenir importància, com respondre una trucada, és equivalent a conduir després d'haver consumit el doble d'alcohol del permès.

Les distraccions al volant, entre les quals es troba utilitzar el telèfon mòbil, segueixen tenint un gran protagonisme en la sinistralitat viària. De fet, durant el 2014 va ser un factor concurrent en el 30% dels accidents amb víctimes.

Però el telèfon mòbil és solament una qüestió més a tenir en compte: el GPS, la ràdio, canviar de cançó, estar pendent dels nens, qualsevol distracció de l'entorn... tot suma a l'hora de distreure'ns al volant i multiplica el risc d'accident, especialment si es combina amb altres causes com per exemple el cansament o la velocitat.

El cinturó de seguretat.

Segurament, un dels canvis més significatius per a tots els conductors és l'ús obligatori del cinturó de seguretat. Aquest dispositiu es calcula que redueix en un 90% el risc de morir en cas de xoc frontal, i fins a la meitat en cas de topada. El 2005 van morir 763 persones per no portar posat el cinturó; el 2015 el nombre de morts va ser de 141.

Els Sistemes de Retenció Infantil.

Juntament amb la normativa del cinturó de seguretat, no hem d'oblidar l'obligació que els nens viatgin en els vehicles amb un Sistema de Retenció Infantil (cadiretes especials, etc.) adequat a la seva mida.

Aquest dispositiu pot reduir les morts en accidents de trànsit fins a un 75% i les lesions greus fins a un 90%. Avui dia, encara que s'ha aconseguit reduir la xifra de nens que viatja sense S.R.I., un 37% ho fa de forma incorrecta.

Factors externs.

És curiós que aquestes causes, en les quals el conductor hi té poc o res a fer, siguin les últimes en totes les llistes de principals causes d'accidents de trànsit. Així i tot és convenient tenir en compte factors com la meteorologia, fallades mecàniques, o l'estat de les carreteres.

Un dels aspectes que més preocupa les autoritats del trànsit és el nombre de conductors reincidents. Així, de les persones que van perdre algun punt del seu permís, el 8,6% van acumular més d'una sanció amb pèrdua de punts.

Hem de ser conscients que en gairebé totes les causes que hem repassat la intervenció i actitud humana és crucial. Per tant, depèn de nosaltres reduir els percentatges d'accidents, i aquest és un objectiu molt important pel qual lluitar, no solament per la nostra vida sinó també per la d'altres qui ens envolten. Està a les nostres mans fer-ho... també a les teves!.

*Informació extreta de Wikipedia,
rastreator.com, itecoingenieros.com,
eldiario.es*

UN SOPAR DE NADAL

Maria Coll - Revista Valors (valors.org)

Fins i tot en el marc de la Segona Guerra Mundial, un conflicte que va deixar un balanç de cinquanta milions de víctimes, la meitat de les quals eren civils, i durant el qual es van destruir ciutats senceres, hi ha històries d'esperança.

Era el 1944. Feia pocs dies, el 16 de desembre, havia començat la Batalla de les Ardenes. Una de les més grans ofensives alemanyes de finals de la Segona Guerra Mundial. Tot i que encara dominava bona part d'Europa, la situació per a Adolf Hitler no era bona. El juny les tropes aliades havien desembarcat a les platges de Normandia, els anglesos havien conquerit la ciutat belga d'Anvers i els soviètics, des de l'altra banda, avançaven cap a Alemanya a través del riu Vístula (Polònia).

Com a reacció, el führer va reclutar 25 noves divisions, uns 250.000 soldats, amb l'objectiu de partir per la meitat les línies aliades d'Anglaterra i els Estats Units distribuïdes al llarg de la frontera de França, Bèlgica i Luxemburg. Hitler creia que si les tropes britàniques quedaven aïllades, abandonarien el continent. En aquest punt del conflicte, però, les condicions de lluita pels dos exèrcits eren especialment dures: els soldats arrossegaven en les seves espatlles quatre anys de devastació, mort i gana i un intens hivern s'incrustava als ossos. A la zona boscosa de les Ardenes les temperatures eren gèlides i els soldats tremolosos intentaven avançar coberts per mig metre de neu.

UNA NIT FREDA

La nit de Nadal d'aquell any, tots els soldats destinats al front, fossin del bàndol que fossin, tenien al cap les seves famílies.

No haurien desitjat res més que estar al costat dels seus i celebrar el naixement de Jesús al caliu d'una llar. Dos joves soldats nord-americans, però, aquella nit deambulaven desorientats pels atapeïts boscos de Hürtgen, entre la frontera germano-belga després de perdre contacte amb les seves tropes. El 16 de desembre les tropes hitlerianes havien realitzat un bombardeig d'una hora i mitja sobre els 130 quilòmetres de la línia nord-americana de les Ardenes i milers de soldats i desenes de carros blindats havien iniciat un assalt en massa per sorpresa. Un sagnant atac que havia provocat que molts soldats nord-americans quedessin separats de les seves unitats.

A més, un dels dos soldats perduts estava greument ferit, cosa que dificultava que poguessin seguir avançant. Malgrat ser conscients que es trobaven en territori alemany, van decidir trucar a la portada d'una casa solitària i demanar ajuda.

La mestressa de la casa, de nom Elisabeth Vickens, en veure el jove ferit i el seu company extenuat no va dubtar, malgrat tractar-se de soldats enemics, a obrir-los les portes de casa i oferir-los l'escalfor de la llar, tot i saber que un gest així significava pena de mort. Primer va atendre el ferit i després va convidar-los a compartir el sopar de Nadal amb ella i el seu fill.

El marit es trobava fora de casa per motius de feina. Els joves nord-americans, en un primer moment astorats davant tanta hospitalitat, van acceptar joiosos la invitació.

Però quan estaven asseguts a taula a punt de celebrar les festes i consumir un bon rostit, van trucar a la porta.

Tres soldats i un sergent nazi havien seguit el rastre de sang del soldat americà fins a la casa. Aturats a la porta, van esperar uns segons perquè fos la dona qui confessés que estava allotjant enemics de la pàtria. “Qui té amagat aquí dins?”, va preguntar un dels soldats. La dona no es va deixar acovardir. “Americans”, va respondre amb parsimònia. I quan els soldats alemanys ja empunyaven les armes per entrar a la casa amb violència, va afegir: “Vosaltres podríeu ser els meus fills i els que estan aquí dintre també. Un d'ells està ferit. També estan cansats i afamats, igual que vosaltres, així que entreu, però aquesta nit ningú ha de pensar a matar”.

Els alemanys, sorpresos davant la valentia d'aquella dona, també van acabar acceptant. Als nord-americans el cor els bategava de forma accelerada perquè ja es veien morts, però al final, tots es van acomodar al voltant de la taula. La senyora Vickens, fervent cristiana, aleshores va pronunciar una oració d'acció de gràcies que va acabar amb un Komm, Herr Jesus (Vine, Senyor Jesús).

Val a dir que la desconfiança i els recels van ser els principals ingredients dels primers minuts de l'àpat, però passat un temps prudencial, la màgia de la nit de Nadal, l'hospitalitat, la solidaritat i la companyia es van imposar a aquella casa perduda enmig dels boscos de les Ardenes. L'endemà, segons explica l'expert en aquest conflicte, Jesús Hernández, en el seu llibre “Historias asombrosas de la Segunda Guerra Mundial”, l'amistat forjada durant el sopar no s'havia trencat i els soldats alemanys van indicar als nord-americans, ja més recuperats, com arribar a les seves files.

Així doncs, aquella nit de Nadal, gràcies a la bondat d'una senzilla dona alemanya, dues vides es van salvar. Vides simbòliques si tenim en compte el còmput final, és clar. A la batalla de les Ardenes, segons el Departament de Defensa dels Estats Units, hi va haver 89.500 baixes d'aquesta nacionalitat. Aquesta batalla va ser la més sagnant de les que van experimentar les forces nord-americanes a la Segona Guerra Mundial. Les pèrdues britàniques van ascendir a 1.400. I el nombre oficial de l'Alt Comandament alemany assegura que les baixes hitlerianes van ser de 84.834. Una gran matança al cor verd d'Europa.

REFLEXIONS (2)

SOM CULPABLES?

Iñaki Alegria - Revista "Mans Unides Catalunya"

Iñaki Alegria és un jove pediatra que coordina una unitat de renutrició i un projecte d'emergència nutricional a Etiòpia, a la zona rural de Meki i Gambo, amb el suport de Mans Unides. El seu article destil·la compromís i també indignació per les causes profundes de la fam, en les quals el món ric i la indiferència generalitzada davant d'aquesta immensa tragèdia tenen molta responsabilitat. Per això conclou: necessitem més gent compromesa! També diu:

Som culpables, còmplices, assassins de la matança més gran de la humanitat: matar de fam.

Al món no hi falta menjar, manca Amor i sobra egoisme.

No cal menjar, sobra riquesa, falta Amor.

La solució a la fam és més senzilla del que sembla.

Podria escriure un llibre sobre les causes de la fam.

Podria parlar de l'acaparament de terres, de com les multinacionals roben i exploten la terra als petits camperols llevant-los el seu únic suport; de l'especulació productiva i borsària; de com som capaços de tirar a les escombraries tones de tomàquets i enciams per apujar el preu mentre els veïns moren de fam...

També podria parlar de la desforestació, de sequeres, de desastres naturals, del canvi climàtic...

Podria parlar de xifres, de com 25.000 nens moren de fam cada dia, un cada 3,5 segons...

Però de res no serviria...

Són dades fredes, massa científiques, massa inhumanes...

Vinc a parlar del que he viscut, del que he sentit i segueixo sentint vivint a Etiòpia, coordinant una unitat de renutrició i un projecte d'emergència nutricional a la zona rural de Meki i Gambo.

Vinc a parlar de com he vist morir de fam a Muliena, a Frihiwot, a Meskerem... davant la mirada còmplice d'Occident. Preferiria dir mirada passiva, però no és passivitat, és pitjor, és complicitat.

De coneixements científics, agrícoles i tecnològics n'hi ha més que suficients per acabar amb la fam al món ara mateix. No obstant això segueix havent-hi fam perquè ens interessa.

Vivim en un món que utilitza els aliments com a actiu financer per guanyar diners, en un món que és capaç de llençar a les escombraries tones d'aliments per apujar el preu i així poder enriquir-se amb la venda, encara que això impliqui assassinar de fam a centenars de nens cada dia per no tenir res a dur-se a la boca.

Queda bé dir que no ens agrada veure morir a nens de fam, però cada acció que fem és tot el contrari.

Els aliments han passat a ser mercaderia. L'agricultura servia per alimentar la humanitat. Ara ja no, ara s'ha convertit en un sistema de producció que busca el benefici econòmic per sobre de les persones i és governada per les grans multinacionals que no volen alimentar la humanitat. La seva fi és enriquir-se, guanyar més, encara que això impliqui assassinar a centenars de nens cada dia.

És l'avarícia humana.

És l'estratègia de la fam.

Hem passat de la fam inevitable a la fam evitable i consentida.

Hi ha fam perquè volem, perquè ens interessa, perquè la provoquem.

Visc a Etiòpia, coordinant una unitat terapèutica de renutrició i un projecte d'emergència nutricional en zones rurals.

He vist massa misèria, massa nens amb la mirada trista, massa mares sense esperança, massa nens sense forces per sostenir-se a peu dret, massa petits cossets que no són més que un sac d'ossos... Però el que més m'ha impactat és la insensibilitat del món occidental, la facilitat per tancar els ulls a aquesta realitat, la hipocresia de donar la culpa de la fam a una sequera per evitar reconèixer que l'única culpable que continuï morint nens de fam és la humanitat per una falta de sensibilitat.

Deixem-nos d'hipocresies, acceptem la nostra culpa.

Per passivitat, som còmplices de les causes de la fam, però no només això, sinó que a més a més no ho reconeixem.

Coneixem la causa, anem per la solució.

Estimar més i estimar-nos menys.

Estimar més el proïsme.

Si actuéssim amb Amor, no hi hauria fam.

En un món amb Amor, els béns estarien repartits.

Estem matant de fam a nens cada dia perquè volem, perquè ens interessa, perquè si no ho féssim no podríem tenir les riqueses i comoditats que tenim.

Podem fer projectes contra la fam que salven vides, però no deixen de ser pedaços a una malaltia humana anomenada egoisme.

Anem a l'arrel del problema: acabar amb l'egoisme.

Com podem ensenyar la humanitat a Estimar?

Com podem dir que matar nens de fam per tenir riqueses no està bé?

Hem perdut els valors, hem perdut l'Amor.

No més campanyes contra la fam, la nova campanya que sigui campanya per l'Amor.

Endalech no ha menjat avui, no sap si menjarà demà. Si estàs llegint aquestes línies ets molt afortunat, no et fas a la idea de quant. Saps llegir, has pogut anar a l'escola i no has hagut d'anar a buscar aigua cada dia com Abeba. No saps què és la fam, la fam de veritat, la de no menjar avui ni tampoc ahir. No conèixer el gust d'una taronja, ni saber pelar un plàtan, o cuinar unes llenties. Tot el que coneixen és un tros de blat de moro rostit.

Això és passar gana, de veritat.

Tu et preguntes: "Què menjaré avui?"

Meskerem es pregunta tan sols "Menjaré avui?"

El meu plat preferit és el pollastre rostit amb salsa de xampinyons o la lasanya de carn. Per Biftu el seu plat preferit és l'arròs. Si només pot menjar arròs per què ha de tenir un altre plat preferit? Millor que sigui el que sempre menja.

Pot sonar dur l'article, però mai ho serà prou, ja que segueixes llegint, segueixes viu. Mentre llegeixes aquest article pot ser que 100 nens hagin mort de fam, cada 3,5 segons mor 1 nen al món per falta de menjar, assassinats en el silenci.

La fam és l'assassina silenciada, invisible. Sembla que no n'hi hagi, sembla que no interessi.

Potser perquè la cura és massa senzilla com donar menjar, i massa cruel acceptar que no en volem donar.

Tot ho podem resumir en una frase: la causa de la fam és l'egoisme i l'avarícia. I encara podríem resumir més: la causa de la fam és la falta d'Amor. Al món hi falta Amor.

Sempre hi ha temps per a un gest d'Amor.

Un cop he posat nom propi als nens i nenes que moren de fam no puc romandre indiferent.

No necessitem més menjar.

Necessitem més gent compromesa!

LES 7 VIES DELS VALORS QUE ENS ENRIQUEIXEN A TOTS

Hitzy Campos - <http://camposhitzy9e.blogspot.com.es>

7 vies per ser honestos:

1. Conèixer-nos a nosaltres mateixos.
2. Acceptar-nos tal com som sense exagerar les nostres qualitats ni els nostres defectes.
3. Dir el que sentim o pensem.
4. Eliminar la mentida, l'engany i la falsedat en les nostres paraules.
5. Actuar d'acord amb la nostra manera de pensar.
6. Obtenir el que volem jugant net, sense fer trampes, sense copiar, sense falsificar, sense subornar.
7. No prendre el que pertany a uns altres i a la comunitat.

7 vies per ser tolerants:

1. Reconèixer i respectar els altres com a éssers diferents i especials.
2. Atorgar-los-hi a les persones el dret de ser escoltades, vistes i a gaudir de garanties.
3. Acceptar els nostres semblants tal com són, sense esperar la perfecció que somiem o idealitzem.
4. Posar-nos en el lloc dels altres per tractar d'entendre els seus problemes i la seva manera d'actuar.
5. Atacar els problemes i no les persones.
6. En les discussions, escoltar sense interrompre i donar l'oportunitat als altres d'expressar-se.
7. Veure en la diversitat cultural un senyal de la riquesa, en lloc de motius de desconfiança.

7 vies per ser solidaris:

1. Reconèixer que hi ha coses que no podem fer sols.
2. Interessar-nos pels nostres familiars, companys i amics i donar-los el nostre suport.
3. Si hi ha una causa en la qual creiem no vacil·lar en treballar-hi.
4. Reflexionar sobre la situació dels altres i no tancar els ulls enfront dels seus problemes.
5. En cas d'una tragèdia, parar atenció a les víctimes.
6. Treballar amb els nostres companys, lliurant el millor de nosaltres mateixos.
7. No caure en egoismes enfront dels abusos.

7 vies per ser lleials:

1. Respectar i correspondre a les persones que ens estimen i són bones amb nosaltres.
2. Ser agraïts i defensar la institució a la qual pertanyem, cuidar les seves instal·lacions i fer el nostre treball el millor que puguem.
3. Ser fidels i constants amb els amics.
4. Complir la nostra paraula.
5. Reconèixer el valor de les obres de les persones grans i avantpassats i honrar la seva memòria.
6. Resistir-nos enfront de tot allò que ens porti a traïr els nostres pares, familiars, amics i a la pàtria.
7. Ser fidels a nosaltres i a les nostres idees.

7 vies per ser justos:

1. Conèixer els drets dels altres.
2. Respectar aquests drets i fer-los respectar per part dels qui no ho facin.
3. Reconèixer les virtuts i mèrits aliens.
4. Brindar oportunitats a qui les mereix.
5. Obrar amb honestedat i rectitud, seguint el dictat de la nostra consciència.
6. Complir estrictament les lleis.
7. Albergar sentiments d'humanitat i comprensió pels qui hagin comès un greu error i precisen d'ajuda.

7 vies per ser responsables:

1. Pensar en les conseqüències que pot tenir el que fem.
2. Reflexionar seriosament abans de prendre decisions que puguin afectar la nostra vida o a la d'uns altres.
3. Realitzar bé les tasques que estan a càrrec nostre.
4. Evitar comprometre'ns a realitzar treballs que no podem complir.
5. Anteposar el compliment del deure a les nostres comoditats o capricis.
6. Reconèixer els nostres errors.
7. Respondre pels nostres actes.

7 vies per ser lliures:

1. Preguntar-nos a nosaltres mateixos si realment sabem el que fem, si és simplement per costum, o perquè els altres ho fan i ens fa mandra reflexionar sobre això.
2. Practicar activament, mitjançant el vot o l'expressió de les nostres idees, en la presa de decisions que afectin la nostra vida.
3. Defensar la nostra privacitat de la intromissió de persones indiscretes.
4. No acceptar pressions de ningú per fer alguna cosa que no volem.
5. Evitar obeir a cegues qualsevol ordre, de qualsevol índole, que rebem.
6. Actuar amb responsabilitat.
7. Forjar-nos una personalitat pròpia mitjançant el cultiu de: l'honradesa, la sinceritat, la reflexió i la independència de criteri.

EL 20 DE SETEMBRE DE 2017 A CATALUNYA...

Davant els esdeveniments que estan passant, convé que no perdem de vista allò que la majoria desitgem, *el diàleg, la concòrdia, la responsabilitat, la pau, la tolerància, el respecte, etc.* Segueixen unes quantes frases sobre aquests valors que potser voldràs compartir:

SOBRE EL DIÀLEG:

Quan hi ha un **diàleg** veritable, tots dos costats estan disposats a canviar. *Thich Nhat Hanh*

El **diàleg** no imposa, no manipula, no domestica, no esloganitza. *Paulo Freire*

El **diàleg** uneix sempre, fins i tot quan és lluita violenta i aferrissada. *Éliette Abécassis*

Dos monòlegs no constitueixen un **diàleg**.

Quan discuteixes retrocedeixes. Quan **dialogues** avances.

El **diàleg** és el millor art en una societat, sense ell no existiria.

De què serveix discutir si no es pot **dialogar**?

El **diàleg** és la millor forma de comunicació cap a les persones.

Jo dic el meu, tu el teu i entre tots dos busquem la veritat, d'acord?

Dialoga, que alguna cosa aprendràs.

SOBRE LA CONCÒRDIA, ETC.:

La **concòrdia** fa créixer les petites coses, la discòrdia arruïna les grans. *Salusti*

On hi ha **concòrdia** sempre hi ha victòria. *Publio Siro*

No s'ha de deixar ni un sol instant d'advocar per la unió i la millor **entesa** dels homes, amb la finalitat que les diferències s'esmenin i prevalgui sempre sobre les consciències l'esperit de **concòrdia** i de raó, tan indispensable per a la pau humana. *Carlos Bernardo González Pecotche*

Sense **concòrdia** no pot existir ni un estat ben governat ni una casa ben administrada. *Jenofonte*.

Mantén-te compromès amb les teves decisions, però mantingues **flexibilitat** en el teu enfocament. *Tony Robbins*

Hem après a volar com els ocells, a nedar com els peixos, però no hem après a **viure** com humans. *Martin Luther King*

No hi ha més calma que l'engendrada per la **raó**. *Séneca*

No deixis que es mori el sol sense que hagin mort els teus **rancors**. *Gandhi*

Les forces que s'associen pel **bé** no sumen, es multipliquen. *Concepción Arenal*

La **reflexió** calmada i tranquil·la desenreda tots els nusos. *Harold MacMillan*

Escotar sense jutjar, parlar sense ofendre i observar sense menysprear... tres valors que ens faran ser més **justos** amb els demés. *Papa Francesc*

La **veritat** no està de part de qui més cridi. *Rabindranath Tagore*

Un **home**, qualsevol home, val més que una bandera, qualsevol bandera. *Eduardo Chillida*

SOBRE LA RESPONSABILITAT:

No es pot escapar de la **responsabilitat** del demà evadint-la avui. *Abraham Lincoln*

El lideratge tracta de prendre **responsabilitat**, no posar-se excuses. *Mitt Romney*

No sols ets **responsable** del que fas, sinó del que no fas, del que no defenses i del que calles. *Javier Iriondo*

Dir que no tens una altra opció és alliberar-te a tu mateix de la **responsabilitat**. *Patrick Ness*

Hi ha dues opcions principals a la vida: acceptar les condicions existents o acceptar la **responsabilitat** de canviar-les. *Denis Waitley*

Em faig **responsable** del que dic, NO del que entenguis. *Miguel Trujillo*

Fins que la gran massa del poble s'ompli amb un sentit de **responsabilitat** pel benestar de l'altre, la justícia social mai podrà aconseguir-se. *Helen Keller*

Ens fem savis no pel record del nostre passat, sinó per la **responsabilitat** del nostre futur. *George Bernard Shaw*

És fàcil esquivar les nostres **responsabilitats**, però no podem esquivar les conseqüències d'esquivar les nostres responsabilitats. *Josías Charles Stamp*

Una persona pot causar el mal als altres, no només per les seves accions, sinó per la seva falta d'acció, i en tots dos casos és **responsable** davant ells per les lesions. *John Stuart Mill*

Preocupa't més per l'acceptació de la **responsabilitat** que per l'assignació de la culpa. Deixa que les possibilitats t'inspirin més que els obstacles que et desencoratgen. *Ralph Marston*

Cap floc de neu en una allau se sent **responsable**. *Stanislaw Jerzy Lec*

Es pot delegar autoritat, però no es pot delegar **responsabilitat**. *Byron Dorgan*

No som **responsables** de les emocions, però sí del que fem amb les emocions. *Jorge Bucay*

Som la memòria que tenim i la **responsabilitat** que assumim, sense memòria no existim i sense responsabilitat potser no mereixem existir. *José Saramago*

És incorrecte i immoral tractar d'escapar de les conseqüències dels **actes propis**. *Mahatma Gandhi*

SOBRE LA PAU I LA VIOLÈNCIA:

Si vols la **pau**, no parlis amb els teus amics, sinó amb els teus enemics. *M. Dayan*

Si volem un món de **pau** i de **justícia** cal posar decididament la intel·ligència al servei de **l'amor**. *Antoine de Saint-Exupery*

Hi ha alguna cosa tan necessària com el pa de cada dia, i és la **pau** de cada dia; la pau sense la qual el mateix pa és amarg. *Amado Nervo*

Imagina a tothom vivint la vida en **pau**. *John Lennon*

La **pau** és una tasca de tots. *Joan Pau II*

La **pau** és més important que qualsevol tros de terra. *Anwar Sadat*

Quan el poder de l'amor superi a l'amor del poder, el món coneixerà la **pau**. *Jimi Hendrix*

El patriotisme és l'ou d'on neixen les **guerres**. *Guy de Maupassant*

Mai comencis una **baralla**, però acaba-la sempre. *John Sheridan*

Cal evitar el **combat** enlloc de vèncer en ell. Hi ha triomfs que empobreixen al vençut, però no enriqueixen al vencedor. *Juan Zorrilla de Sant Martín*

Ull per ull, i el món acabarà cec. *Gandhi*

La **violència** és la por als ideals dels altres. *Gandhi*

La **violència** crea més problemes que no pas resol. *Martin Luther King*

Guardeu-me de la **violència**, ja s'expressi mitjançant la llengua, el puny o el cor. *Martin Luther King*

La **violència** és l'últim recurs de l'incompetent. *Isaac Asimov*

Vaig arribar a preguntar-me “què faries, Malala, si arribés un talibà?” El copejaria amb una sabata, vaig pensar. (...) Però després em vaig dir, "si et trobes amb un talibà amb la sabata a la mà, llavors no hi haurà cap diferència entre tu i el talibà". No s'ha de tractar als altres amb crueltat. Cal lluitar a través de la **pau**, a través del diàleg i de l'educació. *Malala Yousafzai*

SOBRE LA TOLERÀNCIA:

Quan entenguis que hi ha una altra manera de veure les coses, entendràs el significat de la paraula **tolerància**.

Aconseguirem viure en pau quan ja no existeixin diferències entre les persones, i compreguem que tots som part d'una mateixa realitat, essència, un mateix món, la mateixa Vida. El món necessita **tolerància**, però, no esperis que l'altre canviï primer! Canvia tu!

Tolerància és aquesta sensació molesta que al final l'altre pugués tenir raó.

La **tolerància** permet guanyar la pau.

Concedeix al teu esperit l'hàbit del dubte, i al teu cor, el de la **tolerància**. *Georg Christoph Lichtenberg*

La **tolerància** és la millor religió. *Victor Hugo*

En lloc de censurar a la gent, tractem de comprendre-la. Tractem d'imaginar-nos per què fan el que fan. Això és molt més profitós i més interessant que la crítica; i d'això sorgeix la simpatia, la **tolerància** i la bondat. *Dale Carnegie*

La **tolerància** i la paciència són molt més profundes i efectives que la mera indiferència. *Dalái Lama Tenzin Gyatso*

La pau del món no exigeix que cada home estimi al seu proïsme; solament que tots dos visquin junts, **tolerant-se** mútuament, sotmetent les seves disputes a un arranjament just i pacífic. *John F. Kennedy*

Hem d'afrontar el fet que o anem a morir junts o anem a aprendre a viure junts. I si vivim junts, hem de **parlar**. *Eleanor Roosevelt*

Retenir les pròpies conviccions no és incompatible amb abandonar una actitud tradicional de rivalitat i hostilitat cap a les persones les conviccions de les quals difereixen de les nostres. *Arnold J. Tynbee*

SOBRE EL RESPECTE :

El **respecte** és com els diners, pots demanar-lo, però és millor guanyar-te'l.

Dins d'un pensament diferent ha d'haver-hi un **respecte** mutu.

Respecta les opinions, així contribuiràs al diàleg.

El **respecte** i la confiança són les dues coses més fàcils que una persona pot perdre i també les més difícils de recuperar.

Solament una col·lectivitat que es regeixi pel **respecte** a la vida humana, la tolerància i la llibertat pot treure al món del cruel abisme en què els poders polítics el condueixen. *Aldous Huxley*

Entre els individus, com entre les nacions, el **respecte** al dret aliè és la pau. *Benito Juárez*

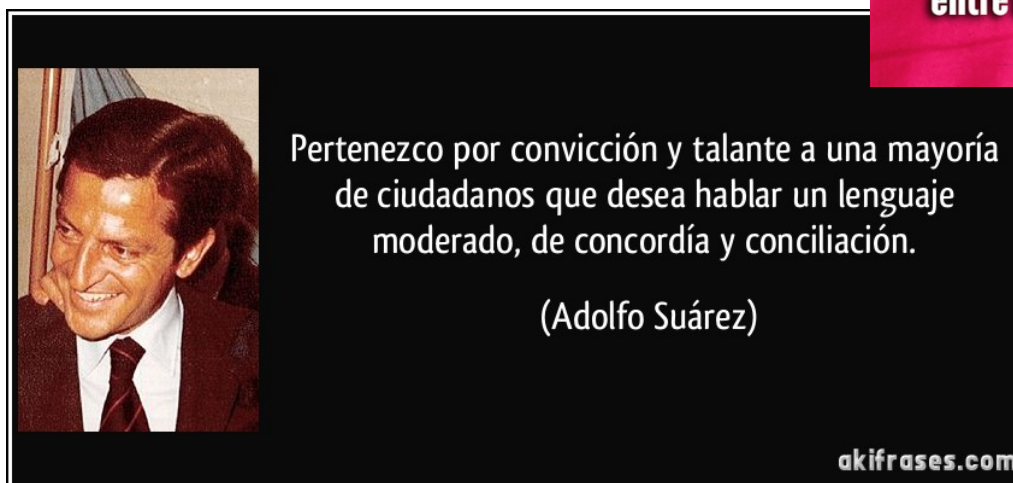
Amb el **respecte** mutu ve una gran força als moments difícils. *Józef Pilsudski*

Sense altesa d'idees que ningú esperi el **respecte** comú. *José Martí*

He après a no intentar convèncer a ningú. El treball de convèncer és una falta de **respecte**, és un intent de colonització de l'altre. *José Saramago*

Haig de **respectar** les opinions dels altres fins i tot si no estic d'acord amb elles. *Nathaniel Branden*

Jo crec que solament el **respecte** a la idea del proïsme et dona permís perquè respectin la teva. No formo part del comitè de persecució. *Joan Manuel Serrat*

**Aquests dos polítics,
tan distanciat,
l'any 1977...
es van entendre!**

PARLEM... SENSE PREJUDICIS!

Text de la intervenció per telèfon d'Enric Segarra, com a oient, al programa radiofònic "La ventana" de la Cadena SER, presentat per Carles Francino, el 28-9-2017.

Aquest programa és el de major audiència de la tarda, a Espanya, amb una mitjana de 839.000 oients diaris.

...Jo volia parlar també, seguint el fil d'aquest oïdor anterior, del que al seu programa d'aquest matí "Hoy por hoy" han comentat: que en la façana d'una entitat de Madrid hi havia un gran cartell que posava "**Parlem**" (en català) i que en la façana d'una altra entitat de Barcelona hi posava "**Hablemos**" (en castellà).

Em sembla molt bé la bona intenció així com l'intercanvi lingüístic, però jo hauria afegit en aquests cartells "**sense prejudicis**": "Parlem... sense prejudicis" = "Hablemos... sin prejuicios".

Perquè si cada interlocutor **parla**, com fins ara, amb la **memòria del seu ordinador** (o cervell) ple a vessar d'informacions i conviccions **preconcebudes** i, a més, en format **pdf** perquè no es puguin canviar mai, de poc serveix **parlar**.

A la memòria del nostre ordinador (o cervell) cal deixar-hi **espai lliure** suficient perquè també puguin entrar informacions i raonaments diferents dels que d'entrada ens agraden, i així poder-los estudiar i contrastar degudament.

Però no, com que solem omplir-nos de prejudicis, quan intentem entrar una nova informació de seguida ens surt aquell avís tan empipador que diu "**memòria insuficient**".

Per acabar, crec que cal parlar lliures de prejudicis, amb tolerància, respecte i bones intencions, per a poder descobrir punts de trobada i, des d'aquests, partir cap a noves destinacions que puguin satisfer més o menys a tots. I dic "**més o menys**" perquè cal tenir en compte que la satisfacció mai podrà ser completa per cap de les parts... i això, també cal acceptar-ho.

...Yo quería hablar también, siguiendo el hilo de este oyente anterior, de lo que en su programa de esta mañana "Hoy por hoy" han comentado: que en la fachada de una entidad de Madrid había un gran cartel que ponía "**Parlem**" y que en la fachada de otra entidad de Barcelona ponía "**Hablemos**".

Me parece muy bien la buena intención así como el intercambio lingüístico, pero yo habría añadido en estos carteles "**sin prejuicios**": "Parlem sense prejudicis" = "Hablemos sin prejuicios".

Porque si cada interlocutor **habla**, como hasta ahora, con la **memoria de su ordenador** (o cerebro) llena a rebosar de informaciones y convicciones **preconcebidas** y, además, en formato **pdf** para que no se puedan cambiar jamás, de poco sirve **hablar**.

En la memoria de nuestro ordenador (o cerebro) hay que dejar **espacio libre** suficiente para que también puedan entrar informaciones y razonamientos diferentes a los que de entrada nos gustan, y así poderlos estudiar y contrastar debidamente.

Pero no, como solemos llenarnos de prejuicios, cuando intentamos entrar una nueva información enseguida nos sale aquel aviso tan fastidioso de "**memoria insuficiente**".

Para acabar, creo que hay que hablar libres de prejuicios, con tolerancia, respeto y buenas intenciones, para descubrir puntos de encuentro y, desde éstos, partir hacia nuevos destinos que puedan satisfacer **más o menos** a todos. Y digo "más o menos" porque hay que tener en cuenta que la satisfacción nunca podrá ser completa para ninguna de las partes... y eso, también hay que aceptarlo.

**Molts ciutadans
desitgem, demanem,
reclamem... exigim!:**

**Comprensió, tolerància,
respecte, intel·ligència,
diàleg, negociació,
acord, responsabilitat
i reconciliació,
a totes les parts enfrontades
pel litigi de Catalunya.**

lasolidaritatunbonremei.com

Comprensió: Actitud de tolerància i entesa davant els actes o sentiments aliens.

Tolerància: Respecte cap a les opinions o pràctiques dels altres.

Respecte: El respecte és reconèixer el dret aliè; és el reconeixement, consideració, atenció o deferència que es deuen a les altres persones.

Intel·ligència: Facultat de conèixer, analitzar i comprendre. Habilitat, destresa i experiència.

Diàleg: Conversa entre dues o més persones que s'intercanvien el torn de paraula. Discussió de diferents punts de vista per intentar aconseguir un acord o un acostament entre postures.

Negociació: Tractar un assumpte per arribar a un acord o solució.

Acord: Decisió sobre alguna cosa presa en comú per diverses persones. Conformitat o harmonia entre persones o acceptació d'una situació, una opinió, etc.

Responsabilitat: Compliment de les obligacions o cura en fer o decidir alguna cosa. Fet de ser responsable d'alguna persona o cosa. Obligació de respondre davant certs actes o errors.

Reconciliació: Restablir la concòrdia o l'amistat entre diverses parts que estaven enemistades.

LA BARCA, LA MANTA I CATALUNYA

La Terra és com una immensa “barca” on tots els seus habitants ens hi allotgem i viatgem.

En aquesta barca hi ha uns espais molt privilegiats, uns altres que no ho són tant i, una bona part, són espais dolents o molt dolents per a viure-hi.

Que s’habiti en un espai o un altre, d’entrada, és una qüestió de “sort” en el moment de néixer, ja que ningú pot escollir on ho vol fer. Ens toca “allí” i ja està.

Aquests espais tenen inherents unes circumstàncies que els fan millorar o empitjorar les seves condicions de vida, com ara els recursos disponibles, el clima, el tipus de govern, la religió, la cultura, etc.

A més, ens pot tocar “navegar” amb una família que ens faciliti les coses o, al contrari, que ens condicioni molt desfavorablement el nostre desenvolupament com a persones (més circumstàncies!). I això també és qüestió principalment de la “sort” que tinguem en el moment de néixer.

En aquesta barca, encara que sigui molt gran, el que passa de bo o dolent en un lloc acaba repercutint poc o molt en tots els altres. Per tant, com que tots viatgem junts i cap al mateix destí, és molt important disposar d’unes normes de convivència. Cal també una distribució justa dels recursos, deures i obligacions, segons les possibilitats de cadascú, que procurin neutralitzar les circumstàncies que li ha tocat viure a cada persona.

Per aquesta raó i perquè ens hi obliga la necessària solidaritat, al llarg de la nostra vida, cada persona hauríem de procurar millorar no sols les nostres pròpies circumstàncies sinó, sobretot, les de les persones més desfavorides.

També cal tenir bona cura de l’estat de la barca comuna que ens allotja i trasllada a tots (l’anomenat medi ambient). Cada cosa que fem en perjudici de la barca, és un nou foradet de corc que es produeix en el nostre espai de la barca però que acabarà repercutint la seva totalitat.

Una condició molt important pel bon funcionament de la “barca” és que hi hagi una bona convivència a cadascun dels seus espais.

Les persones sempre hem estat i estarem vinculades amb altres persones. Una de les circumstàncies que ens fan viure millor o pitjor en societat és l’anomenada “convivència”, que és la relació harmoniosa de les persones en un mateix espai. Per tant, la convivència és importantíssima tant per a les persones en particular com per a la societat en general.

Per aconseguir una bona harmonia són imprescindibles valors com el respecte, la tolerància i l’entesa envers els altres, encara que pensin i actuïn de manera contrària a la nostra. En canvi, si mantenim sempre una actitud crítica, la convivència se’n ressentirà i no serà possible.

Catalunya en particular i Espanya en general són uns espais “privilegiats” de la gran barca que a tots ens allotja. Però darrerament s’està produint un important deteriorament de la convivència. Les raons d’aquest deteriorament segurament no són les mateixes pels independentistes que pels unionistes, pels moderats que pels radicals. Possiblement de raons n’hi deu haver moltes i de culpables també.

Ara bé, tant com les raons i els culpables, és important el resultat final. I aquest no l’auguro gaire plàcid segons els esdeveniments que s’estan produint des de fa temps: acusacions i contraacusacions que inflamen cada vegada més la gent d’una banda i l’altra; accions i reaccions cada cop més agosarades; en resum... més radicalització i, com a conseqüència, menys convivència.

Sembla com si tot s’hi valgués, que res tingués conseqüències, però no és així, cada fet d’ara queda memoritzat i ens passarà factura tard o d’hora.

Totes les persones que vivim a la barca compartim una mena de “manta” protectora que es podria equiparar a la imprescindible “convivència”. Cada acció que s’emprèn contrària a l’entesa entre les parts i a la convivència entre la gent, equival a produir un “descosit” en el nostre espai de la manta, el qual repercuteix, a la llarga, en la manta sencera. I ja són molts els descosits que s’han produït en el nostre espai (Catalunya i Espanya) en poc temps!

S’ha d’anar molt en compte amb el que es diu i es fa. Abans, cal pensar i valorar molt bé les seves possibles conseqüències. I això no ho dic pensant sols en els polítics, sinó també en la gent del carrer d’una i altra banda que, cada vegada més, vol posar-hi la seva cullerada.

Tard o d'hora arribarà altra vegada la normalitat (una “normalitat”, la que sigui) i aleshores pesaran molt els descosits que entre uns i altres haguem produït a la manta (a la convivència), i ens serà molt (molt!) difícil cosir-los.

Com pitjor obrem ara, molt més difícil ens serà després recuperar la convivència i el benestar comú. Convivència que, n'estic segur, ens serà imprescindible també el dia de demà (com la manta protectora de la barca), siguin quines siguin les circumstàncies d'aleshores, no sols entre catalans sinó també entre catalans i espanyols, ja que avui dia tot i tothom estem interconnectats. A més, són tants els vincles que ens uneixen a tots plegats, que seria una gran pèrdua no mantenir-los: familiars, econòmics, culturals, lingüístics, geogràfics, etc. Conclusió: que passi el que passi ens haurem de tornar a “reajustar”.

Per tant, prou de boicots comercials, missatges nocius a les xarxes, calúmnies, mentides, mofes, insults, travetes, revenges, odis, etc. que puguin ofendre endebades als “altres”, ja que no aporten res a la solució del problema (per a defensar una causa no cal res de tot això) i, com he dit abans, tot queda memoritzat i ens passarà factura a tots plegats tard o d'hora.

10 de novembre 2017

DADES SOBRE ONGs (2)

DECÀLEG PER A LA JUSTÍCIA GLOBAL DE LAFEDE.CAT

TREBALLAR PER LA JUSTÍCIA GLOBAL EN UN MÓN GLOBAL

Aquest document és fruit del procés endegat per Lafede.cat-Organitzacions per a la Justícia Global el 2014, amb la fusió de les federacions de Pau, Drets Humans i Desenvolupament. Un cop enllestida la tasca de definir la Missió, Visió i Valors de Lafede.cat, és oportú definir què s'entén per treballar a favor de la **Justícia Global**. La proposta neix com una guia d'orientació, sense voluntat d'establir obligacions ni criteris quantificables. No es tracta d'un nou codi ètic, sinó d'un document que serveixi de base per al diàleg i el treball conjunt.

CONTEXT ACTUAL

El sistema de relacions de poder ha elevat la ideologia neoliberal a la categoria de veritat absoluta des del final de la guerra freda i la geopolítica de blocs, ha erigit el mercat com a principal definidor de les relacions socials i ha legitimat la jerarquització de la societat basada en el poder del diner. Aquesta tendència considera la competitivitat i l'individualisme com a valors suprems, quan sabem que el que ens ha permès avançar personalment i col·lectivament ha estat el treball en comú i el suport mutu.

La universalització de la doctrina neoliberal arreu del planeta ha aprofundit les injustícies, globalment interrelacionades, fent que no parin de créixer les desigualtats entre aquells col·lectius més empobrits i els més enriquits. Aquest paradigma fonamenta les relacions en els següents principis:

- La competitivitat entre les persones, els pobles i les nacions.
- La productivitat econòmica com a única mesura de valor de l'ésser humà.
- L'individualisme com a valor de progrés i de desenvolupament personal.
- El consumisme, que encoratja l'adquisició incessable de béns i serveis, que ignora l'impacte sobre el nostre entorn i les persones, i esdevé un condicionant més important que l'exercici dels drets personals i col·lectius.
- El creixement econòmic com l'única mesura de valoració de les societats, oblidant aspectes tan essencials com la cerca de l'equilibri del nostre ecosistema, l'amor, la tendresa, la contemplació de la natura o la capacitat d'integració de qualsevol persona en la vida col·lectiva.
- La jerarquització de les relacions socials (el capital per damunt del treball, l'home enfront la dona, els pares davant els fills, l'enriquit en relació amb l'empobrit, unes cultures sobre les altres, etc).
- La mercantilització dels béns comuns i d'altres aspectes de la vida quotidiana.

L'actual fase d'aquest procés ha provocat una successió de diverses crisis simultànies; de valors, econòmica, social, política i ambiental, que estableixen un marc de confusió i superposen els seus efectes i conseqüències. El mateix podem dir respecte les seves causes, que han esdevingut una teranyina difícil d'aclarir.

QUÈ ÉS LA JUSTÍCIA GLOBAL?

Des de Lafede.cat s'ha fet l'esforç per definir el concepte de Justícia Global. Aquesta definició es construeix sabent que existeix un objectiu comú, tot i l'heterogeneïtat i diversitat existent entre i dins els moviments

socials alternatius, les organitzacions que busquen la transformació social, així com els grups i xarxes que es mouen en la mateixa direcció.

La proposta és la següent: La justícia global té com a objectiu la transformació de les relacions de poder que generen desigualtats arreu, mitjançant -entre d'altres- la redistribució dels béns i l'educació per una ciutadania global.

COM TREBALLEM PER LA JUSTÍCIA GLOBAL DES DE LES ENTITATS FEDERADES

Fa temps que les entitats de Lafede.cat hem ampliat la mirada del nostre treball i som conscients que cal anar a l'arrel dels problemes globals i aconseguir actuar sobre les seves causes per avançar cap a majors cotes de justícia social, d'igualtat d'oportunitats, d'equitat, de sostenibilitat ambiental, d'exercici de drets o de resolució dialogada dels conflictes, entre d'altres.

Això també suposa una suma d'aportacions molt diverses que multipliquen el resultat de la nostra acció. Dit d'una altra manera, la causa pacifista -per exemple- no pot avançar sense tenir en compte les causes per a la sostenibilitat ambiental, la lluita pels drets humans o el treball per un model de desenvolupament humà just.

Des d'aquesta perspectiva, proposem un decàleg de criteris, per tal que tant l'actuació de les nostres organitzacions com la col·lectiva s'orientin a treballar per a la Justícia Global:

1. La nostra utopia: garantir una vida digna a totes les persones i la seva emancipació, treballant per l'assoliment d'una governança que aprofundeixi la democràcia per a tota la ciutadania.

L'altre món per construir és el que enllaça i articula la gran diversitat de corrents socials i polítics que treballen per la transformació del sistema.

Només es podrà aconseguir mitjançant noves formes de participació que garanteixin l'exercici d'una ciutadania global i superin la democràcia representativa a partir d'alternatives i d'experiències concretes reeixides. Per a construir formes de governança radicalment democràtiques, un dels reptes és la connexió amb els diferents nivells d'organització social (locals, regionals, globals...).

2. Entenem els drets humans i la seva protecció com una aposta per la transformació de les relacions de poder.

Enfoquem la nostra acció (dins cada organització i dins la federació) en la defensa dels drets individuals i col·lectius, amb una clara orientació al benestar de les persones i dels pobles amb què treballem, garantint la no discriminació. Apostem perquè els Drets Humans siguin una eina de transformació de les relacions de poder existents, ampliant la seva agenda global, per exemple, amb el dret a la pau o a una justícia universal, entre d'altres.

3. Les organitzacions federades volem acompanyar i donar suport a processos de reivindicació de drets.

Orientem la nostra tasca vers la incidència, denúncia, proposta i educació. L'anàlisi de titulars de drets, obligacions i responsabilitats situa de manera clara els actors sobre els que volem incidir, les situacions que volem denunciar i també el treball a fer en l'educació, per tal de conèixer les vulneracions de drets i fer-hi front amb els nostres aliats.

4. Entenem que treballar per les persones implica que hem de fer-ho també pel seu entorn natural.

La convivència i respecte de la totalitat del sistema viu del nostre entorn, els béns comuns universals i, en definitiva, el nostre planeta, han de ser també elements fonamentals en els processos de transformació que duem a terme. Tenim una responsabilitat amb ells i amb les generacions futures que habitaran els mateixos espais que nosaltres.

5. Defensem la no-violència, el diàleg i la construcció de la pau com a estratègies per afrontar els conflictes que sorgeixen en els processos de transformació social.

Treballem cercant la coherència entre mitjans i fins. No acceptem la violència en cap cas, en la mesura que entenem que és una vulneració de drets. Entenem que l'ús de la violència és incoherent amb el discurs i el treball de construcció d'unes societats justes i en pau. La superació de les violències en les seves diferents vessants és una expressió de la transformació social.

6. Sabem que els processos de transformació a endegar han de fonamentar-se en noves formes de relacions entre gèneres i en l'ètica de la cura.

Des d'una mirada feminista, la superació del patriarcat és part consubstancial de les nostres accions. Volem impulsar noves construccions i formes de relacions econòmiques, polítiques, socials, culturals, personals i íntimes, que vagin encaminades a superar els sistemes que situen a persones i col·lectius en una posició d'inferioritat i subordinació en les diverses esferes de la vida. Reivindiquem marcs ètics que exploren les 4 maneres d'estar en el món i amb les altres persones des del seu reconeixement i estima. Tenir-nos cura, cuidar-nos, suposa comprometre'ns i acompanyar-nos en els nostres itineraris vitals.

7. Respectem i promovem el desenvolupament sobirà i l'apoderament de totes els pobles, comunitats, col·lectius i persones.

Ens plantejem les relacions amb altri (les nostres sòcies, aliats, contraparts...) des de la igualtat i l'horitzontalitat, preservant la diversitat i mitjançant el diàleg per aconseguir una societat internacionalment lliure, justa i en pau. Entenem que el desenvolupament ha de ser humà i social, és a dir, que ha d'abordar l'àmbit individual i també els àmbits comunitari/col·lectiu, per tal de superar la visió hegemònica de desenvolupament únicament econòmic. Entenem que el desenvolupament humà és el resultat de l'esforç col·lectiu, la solidaritat i els objectius comuns.

8. Reivindiquem la diversitat com element indispensable per a la transformació social.

Acceptem la diversitat i l'existència del conflicte com a consubstancials a les relacions humanes. La diversitat respectada, promoguda i mantinguda afavoreix la inclusió de més moviments i organitzacions.

Les diferents maneres d'entendre la transformació social suposen un aprenentatge que ajudarà a aconseguir el canvi sistèmic.

9. Volem treballar en xarxa amb els moviments socials d'arreu i amb la ciutadania.

El treball per a la Justícia Global ha de fonamentar-se en la xarxa de xarxes, amb una visió local i internacionalista. Volem eliminar les causes que originen les desigualtats, que són diverses, estan interrelacionades i es refereixen a una realitat complexa. Cal tenir present, per tant, que l'abordament d'aquesta realitat polièdrica (amb moltes mirades i respostes) no es pot fer de manera aïllada, sinó que és imprescindible comptar amb les aportacions de diversos actors, amb punts de vista també diversos i mitjançant la reflexió i el pensament crítics.

10. "Som el que fem, per canviar el que som".

Estem compromeses amb la transformació social des de la nostra praxi, des de l'acció concreta, amb la missió de cada una i l'especificitat que toqui. Però aquesta transformació demana coherència, i això implica pensar-se críticament. També suposa realitzar canvis orgànics i de relacions de poder en les nostres pròpies organitzacions, per tal que siguin més democràtiques, participatives i horitzontals. Sabem que tot procés de transformació suposa evidenciar conflictes i no volem defugir-los.

BONES PRÀCTIQUES EN LES ONGs

ELS PRINCIPIS DE TRANSPARÈNCIA I BONES PRÀCTIQUES DE LES ONG

Aquests són la forma de mostrar que les organitzacions realitzen una bona gestió dels seus fons i assoleixen la finalitat per la qual han estat constituïdes. En aquest recurs s'analitzen algunes de les recomanacions de la Fundació Lealtad en matèria de transparència i gestió de les ONG.

Autora: Noe Alvarez

1. Principi de funcionament i regularització de l'òrgan de govern.

L'òrgan de govern és el principal responsable de garantir que l'organització assoleixi la seva missió i porti una bona gestió dels seus recursos. Governar una organització implica assistir a les reunions, participar activament en la presa de decisions i involucrar-se en els processos i la planificació de l'activitat.

L'òrgan de govern ha d'estar constituït per un mínim de 5 membres i s'haurà de reunir un mínim de dues vegades a l'any, sigui per assistència física o per videoconferència.

2. Principi de claredat i publicitat del fi social.

El fi social d'una organització ha d'estar ben definit i ha de quedar identificada l'activitat que es realitza i els beneficiaris de l'organització. L'activitat que dugui a terme l'entitat ha d'estar inclosa en els seus fins socials i contemplada en els seus estatuts.

Els fins socials han de ser accessibles a tots els membres de l'organització, voluntariat i públic, ja que això facilitarà la captació de col·laboradors, sigui de particulars o institucions.

3. Principi de planificació i seguiment de l'activitat.

Tenir definit un pla estratègic o anual de l'entitat permetrà a l'organització adaptar-se a noves situacions i canvis a l'entorn. El pla estratègic dels objectius relacionats amb els projectes ha d'estar aprovat per l'òrgan de govern i ser públic.

4. Principi de comunicació i imatge fidel de la informació.

Fer campanyes de publicitat, captació de fons i posar a disposició pública les memòries anuals d'activitat i econòmica, ajuda a incrementar la confiança dels socis i voluntaris i a donar una imatge fidel de l'entitat.

És important que l'organització tingui pàgina web i un correu electrònic actualitzat per informar a socis i col·laboradors de les activitats que realitza.

5. Principi de transparència i pluralitat en el finançament.

Si es vol generar un clima de confiança, una ONG ha de fer pública la seva forma de finançament, sigui de fons públics o privats, i la recaptació anual de donacions, socis i col·laboracions.

És molt important per subsistir i poder garantir la continuïtat del projecte tenir diverses formes de finançament. En cap cas els ingressos privats han de ser inferiors al 10% del total d'ingressos.

6. Principi de control en la utilització de fons.

Perquè una ONG transmeti un clima de confiança és de vital importància que prepari un pressupost anual d'ingressos i despeses que estigui aprovat per l'òrgan de govern i sigui públic. El pressupost ha d'especificar quant es destina a projectes, despeses de direcció i gestió de l'organització, i quins tipus d'activitats es realitzen per captar fons.

7. Principi de control dels comptes anuals i compliment de les obligacions legals.

Les ONG han de retre comptes anuals i memòria d'activitats a l'administració pública, protectorat o al registre corresponent per acreditar que compleix amb les seves obligacions fiscals.

Els comptes anuals s'elaboren conforme el Pla General Comptable d'Entitats sense Afany de Lucre, es sotmeten a auditories externes i són aprovats per assemblea general o el patronat.

8. Principi de promoció del voluntariat.

L'impacte social que té una ONG es pot mesurar pel nombre de voluntaris de què disposa, que aporten el seu temps i coneixements de forma altruista.

Perquè els voluntaris puguin participar activament en el projecte d'una organització, aquesta haurà de tenir un pla de formació i activitats a la seva disposició. Els voluntaris han de tenir una assegurança per estar coberts dels riscos derivats de les activitats que desenvolupen.

CODI ÈTIC DE LA COORDINADORA D'ONGs SOLIDÀRIES DE LES COMARQUES GIRONINES I L'ALT MARESME

Justificació:

Les entitats que ens apleguem en aquesta Coordinadora hem decidit, per unanimitat, dotar-nos d'un CODI ÈTIC que reflecteixi, d'una banda, els principis comuns que conformen la nostra acció, i d'una altra, els compromisos a què aquesta pertinença ens obliga.

Els principis comuns representen el marc ideològic que mou la nostra solidaritat, i queden explicitats com a declaració d'intencions en la primera part del Codi, sense que la seva formulació impliqui cap altra obligació per les entitats que el seu respecte formal. Tot i així, creiem de gran importància deixar constància d'aquest ideari que representa la forma d'entendre, avui i aquí, les bases del nostre esforç per transformar la realitat.

La segona part del Codi és el recull dels compromisos a què ens obliguem les ONG de la Coordinadora, tant en ordre al nostre funcionament intern com entitat, com en les relacions amb altres ONG i amb la societat en general.

Què entenem per ONG Solidàries:

El grup organitzat de persones que sense afany de lucre s'apleguen, defugint la passivitat i la indiferència, per treballar en la transformació de la societat cercant un ordre social més just.

Dintre de les anteriors les que tenen per objectius:

La cooperació amb els països empobrits i grups de població més febles.

El treball humanitari en qualsevol àmbit i la lluita contra tota forma d'exclusió.

La denúncia, sensibilització i formació sobre les causes estructurals de la pobresa, qualsevol tipus d'explotació, i en general d'aquelles que atempten contra els Drets Humans universalment reconeguts.

Defensem:

- La dignitat inviolable i inalienable de tota persona humana, fonamentada en els valors ètics que s'especifiquen a la Declaració Universal dels Drets Humans i els Pactes Internacionals que els desenvolupen.

- La utopia d'un món en què els valors de la llibertat, la igualtat, la justícia i la solidaritat siguin prioritaris per tothom.

- La vida, i una consciència ecològica global que permeti el desenvolupament sostenible de les persones i la diversitat dels ecosistemes.

- La democràcia com a sistema polític i social, i els esforços per fer-la cada dia més real i participativa.

- El món com una única comunitat d'éssers humans, i per tant, el repartiment de la riquesa com la forma més justa i eficaç per reduir la diferència entre les societats riques i pobres del planeta.

- El diàleg, el pacte, i les estratègies de l'acció no-violenta, com a forma de resolució dels conflictes.

- En el marc assenyalat, la pluralitat en el pensament i l'acció, i manifestem no tenir ni com a persones ni com a grups l'exclusiva Veritat en cap domini de la realitat.

Denunciem:

- En qualsevol circumstància, la pena de mort, la tortura i l'ús de les armes de destrucció massiva, com delictes de lesa humanitat.

- Les desigualtats nord-sud com el problema més gran que té plantejat el món actual i les estratègies que les perpetuen.

- El sistema neo-liberal, com a mecanisme que augmenta les desigualtats entre els pobles i les persones, aplicant-hi criteris individualistes, egoistes i mercantilistes.

- Les guerres, i el terrorisme, com estratègia de mort indiscriminada, així com les polítiques que promouen els conflictes armats (lluita pel control de les matèries primeres, comerç d'armes amb les dictadures, etc.).

- Els totalitarismes de tot signe i les ideologies excloents (feixismes, integrismes, certs nacionalismes, etc.) així com el menyspreu genèric envers de pobles, ètnies o cultures.

- Totes les accions i conductes que objectivament atemptin contra els principis que defensem.

Ens comprometem a:

- Que les nostres entitats com ONG siguin sobiranes en la presa de decisions.

- Que les nostres entitats tinguin un funcionament intern que garanteixi la participació activa i informada, la independència i l'autonomia dels seus membres.
- La total transparència financera i el foment de la col·laboració pressupostària entre els grups mitjançant l'intercanvi de recursos o serveis.
- Coordinar-nos en aquelles campanyes i accions que pensem realitzar en el mateix àmbit territorial o sectorial, amb la finalitat de rendibilitzar l'esforç, intercanviar les experiències, per evitar caure en la duplicitat, la competència o el confusionisme.
- Fomentar les relacions igualitàries i solidàries entre les nostres entitats, amb l'intercanvi permanent d'informació, idees i possibilitats.
- Contribuir al funcionament de la Coordinadora i al manteniment de les estructures o serveis que aquesta s'hagi dotat, de manera proporcional als pressupostos de cada ONG, o mitjançant una dedicació voluntària de temps.
- Donar publicitat a les nostres accions i campanyes amb la finalitat de sensibilitzar, de promoure criteris solidaris i de fer partícips de la nostra feina a la ciutadania, defugint en qualsevol cas la propaganda manipuladora, enganyosa, i simplista que no ajuda a estendre el compromís per la necessària transformació social.
- Pressionar i exigir, individualment i conjuntament, als poders polítics un esforç més gran, per pal·liar les necessitats socials de tota mena i per augmentar el pressupost de cooperació amb els països empobrits. En aquest mateix ordre, vigilar l'acompliment dels compromisos adquirits i denunciar l'incompliment de les promeses formulades.
- Pressionar i exigir a les administracions públiques que la distribució d'ajuts a les ONG, es faci amb criteris aprovats per les nostres pròpies federacions i plataformes.
- Practicar la cultura de la cooperació, i en aquest sentit, a destinar l'1% com a mínim del pressupost de cada entitat a recolzar o compartir projectes d'un altre membre de la Coordinadora i/o al funcionament d'aquesta.
- Fomentar l'espai i el temps per la formació, el diàleg i la crítica entre totes les entitats, organitzant com a mínim una jornada anual amb aquest objectiu.
- Acceptar la mediació de la Coordinadora davant de possibles conflictes que es puguin presentar entre els seus membres o si aquests ho demanen amb altres institucions o instàncies.

LA PLATAFORMA D'ONG D'ACCIÓ SOCIAL FONAMENTA EL SEU TREBALL EN ELS SEGÜENTS VALORS

- **Solidaritat.** Responsabilitat compartida entre les organitzacions amb els col·lectius i persones més desfavorits.
- **Transparència.** Rendició de comptes i garantia d'accés a la informació a les organitzacions membres, a les administracions públiques i a la societat.
- **Pluralitat.** Reconeixement de la diversitat en el si de l'organització, que garanteix la seva representativitat a través de l'intercanvi mutu, la democràcia interna, la participació i el voluntariat.
- **Independència** jeràrquica, funcional i institucional pel que fa als poders públics, econòmics i socials.
- **Igualtat.** Justícia social i no discriminació, per a la construcció d'una societat en la qual totes les persones tinguin el seu espai social.
- **Compromís** amb la transformació social, l'orientació a les persones, la reivindicació, la defensa dels drets i l'adaptació al canvi per satisfer les necessitats i expectatives dels destinataris de l'acció.
- **Coherència** entre els acords adoptats i la capacitat del seu compliment de manera honesta i responsable.

I PERSEGUEIX LES SEGÜENTS FINALITATS

- Promoure les condicions perquè **la llibertat i la igualtat de l'individu** i dels grups en què s'integra siguin reals i efectives.
- Eliminar els obstacles que impedeixin o dificultin la **plenitud de les persones**.
- Contribuir a **la inclusió i cohesió social** i lluitar per combatre les situacions de marginació i discriminació social.
- **Defensar els drets civils, polítics, econòmics, socials i culturals** dels sectors més vulnerables.
- **Millorar el Tercer Sector** de l'Àmbit Social.
- **Afavorir la seva articulació** en l'àmbit estatal i autonòmic.
- **Fomentar la qualitat** als programes, serveis i actuacions de les seves entitats membres.
- La promoció de la **plena igualtat entre l'home i la dona** en tots els camps d'actuació de la Plataforma.

EDUCACIÓ EN DRETS HUMANS

DE LA MÀ D'AMNISTIA INTERNACIONAL CATALUNYA

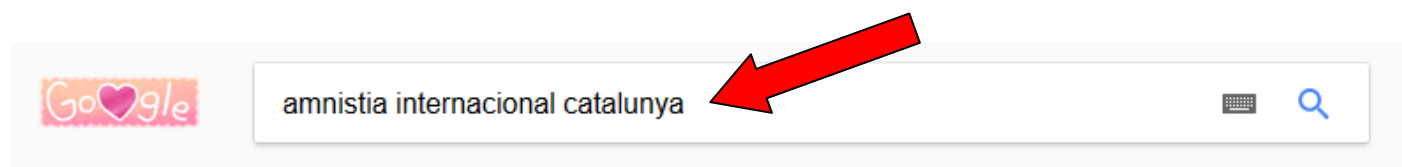
(extret del blog d'Internet propi lasolidaritatunbonremei.com)

En aquest mateix blog i secció (08. Drets Universals), el primer escrit (08.01.) parla amplament de la història i propòsits de la Declaració Universal dels Drets Humans; i en la secció 03. ONGs, l'escrit 03.05. està dedicat a l'entitat Amnistia Internacional.

Com es desprèn d'aquests dos escrits, i tots sabem, al món li cal canviar molt perquè la justícia sigui present en tots els llocs i situacions, i una molt bona eina per a preparar-lo per aquest canvi ho és l'educació en drets humans. Com deia Nelson Mandela: "l'educació és l'arma més poderosa que pots fer servir per canviar el món".

L'ONG Amnistia Internacional, per mitjà de la seva secció catalana i, més concretament del Grup d'Educació, va crear ja fa més de 20 anys la secció **Educació en Drets Humans** dins del web www.amnistiacatalunya.org

La secció Educació en Drets Humans del web d'Amnistia Internacional Catalunya conté un extraordinari fons de recursos de tota mena, aptes tant per l'àmbit educatiu com per la millora personal. I, com que una imatge val més que mil paraules, seguidament mostro unes quantes captures de pantalla amb alguns (sols alguns!) dels molts temes que aquest fons ofereix. **Entra a aquesta secció i fes-la anar... val la pena!!!**

Amnistia Internacional Catalunya: Inici

www.amnistiacatalunya.org/ ▼

Amnistia Internacional (AI) es un movimiento de defensa de los derechos humanos, independiente de cualquier gobierno, ideología política o credo religioso

Educació en drets humans

Educacio en drets humans. Recursos didactics. Amnistia ...

Qui som

Inici › Qui som ... En l'actualitat som 3 milions de socis, sòcies ...

On som i contacte

Oficina d'AIC a Barcelona ... Equips i Grups especialitzats ...

Informe Anual

Informe Anual. INFORME 2015/16: els teus drets perillen. Molts ...

AI Catalunya

Amnistia Internacional Catalunya (AIC) és una associació sense ...

Els nostres objectius

Els nostres principals objectius i àmbits ... Defensar els drets i la ...

[Més resultats des de amnistiacatalunya.org »](#)

Educació en drets humans

Nove tats

Les novetats del web

Segueix-nos:

[facebook](#)

[twitter](#)

[Drets humans](#)

Guia d'educació en drets humans

El cinema i la Declaració Universal

Materials didàctics

Recursos

Tots els recursos necessaris

Humor i drets humans

Mapa de la web

Busca intern

[1996-2016. 20 anys a Internet](#)

Els drets humans a l'ensenyament

[Els drets humans s'han d'integrar en els plans d'estudis de tots els nivells educatius](#)

[Xarxa d'escoles pels drets humans](#). Els centres d'ensenyament, espais de reflexió i activisme sobre els drets humans.

Educació en drets humans. Més informació:

- [Human Rights Education, Amnesty International \(anglès\) > en castellà](#)
- [Enllaços a altres pàgines d'educació en drets humans, alienes a Amnistia Internacional](#)

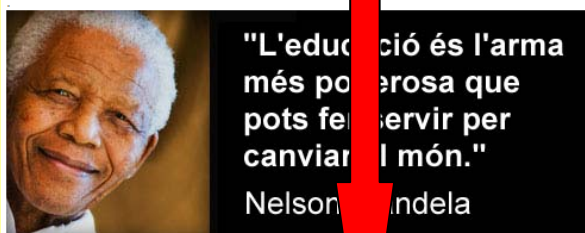
Advertiments:

- [Activitats amb menors i protecció de dades](#)
- [Materials i recursos: consideracions generals sobre la seva utilització](#)
- [Materials i recursos d'altres entitats: consideracions sobre la seva divulgació](#)
- [Sobre els enllaços a altres webs](#)

Ajuda'ns a millorar aquestes pàgines:

- Si en aquestes pàgines has vist algun enllaç que no funciona, alguna falta o error en algun text, o ens vols fer qualsevol tipus de suggeriment (relatiu a la incorporació de propostes de les pàgines, etc.), [l'agraïrem que et posis en contacte amb nosaltres](#).

- Curs conjunt amb la UB: Cultura, drets humans i activisme

Xarxa d'escoles pels drets humans

Proposta global sobre educació en drets humans adreçada als centres d'ensenyament

La informació d'aquesta pàgina és un resum de la publicada al web de la Secció espanyola d'AI:
<https://redescuelas.es.amnesty.org/> (en castellà)

Objectius

Facilitar el treball d'educació en drets humans als centres d'ensenyament, mitjançant la realització de diferents activitats durant el curs escolar.

Aconseguir que els centres d'ensenyament siguin espais de reflexió sobre els drets humans, de manera que l'alumnat, junt amb el professorat i les mares i els pares, assoleixin el contingut a la Declaració Universal dels Drets Humans.

Aquesta iniciativa és millor dur-la a terme amb la col·laboració del grup local d'Amnistia Internacional més proper. Però en cas que per la raó que sigui aquest contacte no sigui possible, te

els materials i propostes que Amnistia Internacional ofereix a través d'Internet.

Relació de grups locals d'Amnistia Internacional a Catalunya:

<http://www.amnistiacatalunya.org/paginas/qui-som/ai-catalunya/on-som-i-contacte/>

Activitats proposades

[Celebració de dies commemoratius](#)

[Treball en les diferents àrees mitjançant el material facilitat per Amnistia Internacional](#)

[Participació en la proposta "Una postal, una vida"](#)

[Participació en les propostes de les "Accions Júnior"](#)

[Creació d'un "Grup escolar d'Amnistia Internacional" al centre](#)

[Realització d'una xerrada sobre drets humans per part d'un membre d'Amnistia Internacional](#)

Celebració de dies commemoratius

En aquestes pàgines s'ofereixen propostes per celebrar les efemèrides. En tots els casos s'afegirà una celebració equivalent.

CATALÀ > pàgina principal	ESPAÑOL > página principal
Novetats al web	Novedades en la web

13-02-2017. Comentari de textos. [Mein Kampf triunfa en India \(Jordi Joan Baños\)](#)
12-02-2017. [Materials d'altres entitats](#). Comissió Catalana d'Ajuda al Refugi: [El dret d'asil: totes les persones podem ser refugiades](#)
12-02-2017. Cine y derechos humanos. Ficha de película entera: [Pride](#). Ficha de fragmento: [El puente de los espías](#)
26-01-2017. Textos sobre los derechos de las mujeres. [Sexismo, misoginia y antifeminismo \(Carmen Alborch\)](#)
24-01-2017. Textos sobre LGTBI. [Pierre Seel, deportado homosexual \(Pierre Seel\)](#)
13-01-2017. [Campaña Yo Acojo](#). Nuevo material didáctico: [Derechos humanos de las personas refugiadas](#)
11-01-2017. Comentarios de textos. [Transsexuales \(G. Hernaiz\)](#)
09-01-2017. La Declaración Universal y la poesía. [Los enemigos \(Pablo Neruda\)](#). Primera fase de la recopilación alcanzada, mínimo una poesía por artículo.
05-01-2017. La Declaración Universal y la poesía. [Agnieszka \(Marcin Al-Masri\)](#)
03-01-2017. [Català](#). La Declaració Universal i la poesia. Miquel Martí i Pol: [Nova oració del Parenostre](#). [Ara, Miquel](#)
03-01-2017. La Declaración Universal y la poesía. [Bodas \(Pablo Neruda\)](#). [El Profeta \(Khalil Gibran\)](#)
27-12-2016. [Actividad Regala tus palabras](#), nuevos casos: [Hassan Mshaima' \(Bahréin\)](#). [Su Changlan \(China\)](#)
22-12-2016. Textos sobre tolerancia. [¿Es usted religioso? - Chiste](#)
22-12-2016. Música y derechos humanos. Fichas de canciones. [Partisano \(Miguel Bose\)](#)
22-12-2016. La Declaración Universal y la poesía. [Pena de la nación \(Lawrence Ferlinghetti\)](#)
22-12-2016. [Català](#). La Declaració Universal i la poesia. Joan Brossa: [Mocs de vidre](#). [Mentrestant...](#)
14-12-2016. [Català](#). La Declaració Universal i la poesia. [Un home reparteix...](#) (Joan Brossa). [Un home està cantant \(Joan Vinyoli\)](#)
09-12-2016. [Gallego](#). La Declaración Universal y la poesía. [Adios, ríos, adios, fontes...](#) (Rosalía de Castro)
09-12-2016. [Català](#). La Declaración Universal y la poesía. [El meu país \(Miquel Martí i Pol\)](#). [Jo vinc d'un silenci \(Raimon\)](#)
09-12-2016. Textos sobre LGTBI. [Los hombres del triángulo rosa \(Heinz Heger\)](#)
02-12-2016. [Català](#). Cine i drets humans, fragments de pel·lícules. [Experimenter: la historia de Stanley Milgram](#)
30-11-2016. Cine y derechos humanos, fragmentos de películas. [Experimenter: la historia de Stanley Milgram](#)
27-11-2016. Cine y derechos humanos. Clasificación temática, nuevo apartado. [Ètica](#)
27-11-2016. Cine y derechos humanos. [Actualización de la lista general de películas](#): La vergüenza, Una vida nueva, Casa de los Babys, El niño de la bicicleta, 13 días d'octubre, También la lluvia, El Dorado, Tres colores: Rojo, Katmandú, un espejo en el cielo, El hombre de mármol, Katyn, Delitos y faltas, Hairspray
19-11-2016. [Català](#). Cine i drets humans, fragments de pel·lícules. [Delitos y faltas](#)
19-11-2016. Cine y derechos humanos, fragmentos de películas. [Delitos y faltas](#)
16-10-2016. Comentari de textos. Nuevos textos sobre memoria histórica. [Historia e ideología, Guernica](#)
05-10-2016. Textos sobre personas migrantes. [Más de 10.000 personas salvadas en el Mediterráneo en 48 horas \(Pablo Ordaz\)](#)
22-09-2016. [Català](#). Grup d'educació. [20 anys a Internet, 1996-2016](#)
22-09-2016. [Grup d'educació](#). [20 anys en Internet, 1996-2016](#)
18-09-2016. Textos sobre LGTBI. [Soy intersexual, no hermafrodita \(Barbara Ayuso\)](#)
16-09-2016. [Català](#). Curs conjunt amb la Universitat de Barcelona. [Cultura, drets humans i activisme](#)
16-09-2016. [Curso conjunto con la Universidad de Barcelona](#). [Cultura, derechos humanos y activismo](#)

principal	objectius	materials	recursos
---------------------------	---------------------------	---------------------------	--------------------------

> [principal](#) > [materials](#) > guia

[Guia en castellà](#)

Guia d'educació en drets humans

Secundària i Batxillerat

Selecció d'activitats sobre drets humans per a desenvolupar a l'aula

[PDF](#) [Guia en format PDF \(675 KB\)](#) (edició tardor 2009; el PDF no inclou les propostes posteriors a aquesta data)

Índex

[Presentació de la Guia](#)

[Contingut i estructura](#)

[Guia ràpida: taula de propostes](#)

[Propostes basades en casos reals](#)

[Propostes monogràfiques](#)

[Propostes per matèries: Setmana pels drets humans](#)

[Propostes sobre discriminació i violència contra les dones](#)

[Propostes basades en l'expressió corporal i la dramatització](#)

[Propostes per a treballar el contingut de la Declaració Universal](#)

[Criteris d'avaluació dels materials](#)

[Actualització de les propostes](#)

Annex 1

[Documents de les Nacions Unides](#)

Annex 2. Més materials

[Material didàctic, pàgina principal](#)

[Altres recursos disponibles a Internet](#)

El cine i la Declaració Universal

[principal](#)[objectius](#)[materials](#)[recursos](#)[temes](#)[documents](#)

> [CINE](#) > [proposes didàctiques](#) > la Declaració Universal

El cine i la Declaració Universal dels Drets Humans

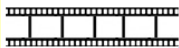
Aquesta pàgina complementa els recursos didàctics que s'ofereixen a l'apartat [La Declaració Universal dels Drets Humans](#), suggeriments per a treballar a l'aula

versión en español

Pel·lícules relacionades amb els diferents articles de la Declaració Universal

[Utilització de fragments de pel·lícules](#) | [Suggeriments generals de cara al treball amb pel·lícules](#) | [Organització d'un cine fòrum](#)

[Fitxes de fragments](#)

[Notes sobre les edats](#)

Enllaços directes a cada un dels articles:

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#) [21](#) [22](#) [23](#) [24](#) [25](#) [26](#) [27](#) [28](#) [29](#) [30](#) [Altres pel·lícules](#)

Cada pel·lícula disposa de fitxa tècnica i suggeriments didàctics. Indicadors de l'eventual informació complementària disponible:

Fitxa didàctica externa (en català o castellà)

Relació de pel·lícules sobre el mateix tema (sense suggeriments didàctics)

Fitxa en format PDF

En la mesura que és pràcticament impossible aconseguir versions en català de les pel·lícules ressenyades, es posen els títols corresponents a les versions castellanes, fàcilment localitzables.

Preàmbul. La necessitat d'un sistema universal de drets.

[El gran dictador \(1940\)](#)

[La lista de Schindler \(1993\)](#)

Article 1. Igualtat de tots els éssers humans.

[Europa, Europa \(1990\)](#)

[Philadelphia \(1993\)](#)

Article 2. Contra la discriminació.

[American History X \(1998\)](#)

[principal](#) [objectius](#) [materials](#) [recursos](#) [temes](#) [documents](#) [contacte](#) [mapa](#)

> [CINE](#) > [proposes didàctiques](#) > [la Declaració Universal](#) > [La lista de Schindler](#)

[El cine i la Declaració Universal dels Drets Humans](#)

Preàmbul

Argumentació de la necessitat d'un sistema universal de drets que garanteixi el reconeixement i el respecte de la dignitat de tots els éssers humans.

La lista de Schindler

(Schindler's List)

Fitxa en format PDF: [00.lista-de-schindler-CAT.pdf](#)

Argument

Argumentació de la necessitat d'un sistema universal de drets que garanteixi el reconeixement i el respecte de la dignitat de tots els éssers humans.

Observacions

Aquesta pel·lícula té molts elements en comú amb [El gran dictador](#), i per tant la majoria dels suggeriments de cadascuna de les pel·lícules són també vàlids per a l'altra.

Elements de debat per a iniciar un diàleg:

- Com es va poder arribar a la barbàrie de l'holocaust?
- Què podem fer per tal que no torni a passar?
- Què penses del fet que hi hagi persones que afirmen que l'holocaust no va passar mai, que és un invent dels vencedors de la Segona Guerra Mundial?

Altres reflexions que es poden tenir en compte:

- Oskar Schindler té un evident canvi d'actitud envers els jueus al llarg de la pel·lícula. Quina n'és la causa?
- La persecució que van patir els jueus durant la Segona Guerra Mundial era fruit d'una ideologia racista. Quins interessos van alimentar, durant els anys trenta del segle XX, l'expansió a Alemanya d'aquesta ideologia?
- A la pel·lícula, els jueus són tractats com éssers inferiors, desposseïts de la dignitat pròpia de tots els éssers humans. Quina utilitat poden tenir textos com la Declaració Universal de Drets Humans perquè fets així no tornin a passar?

Material didàctic

[principal](#)[objectius](#)[materials](#)[recursos](#)

> [principal](#) > [materials](#)

Materials

a b c d e
f g h i j
k l m n o
p q r s t

Consulta també l'apartat de [recursos](#).

[Guia d'educació en drets humans](#)

Propostes par a Secundària i Bachillerat. Amb un apartat amb [suggeriments sobre la Declaració Universal](#)

Material didàctic: [en català](#) i [castellà](#)

Unitats didàctiques i altres materials

[Materials i recursos, classificació temàtica](#)

Drets de les dones, infants soldat, pena de mort...

[Materials i recursos per a Primària](#)

D'Amnistia Internacional i altres autors o entitats

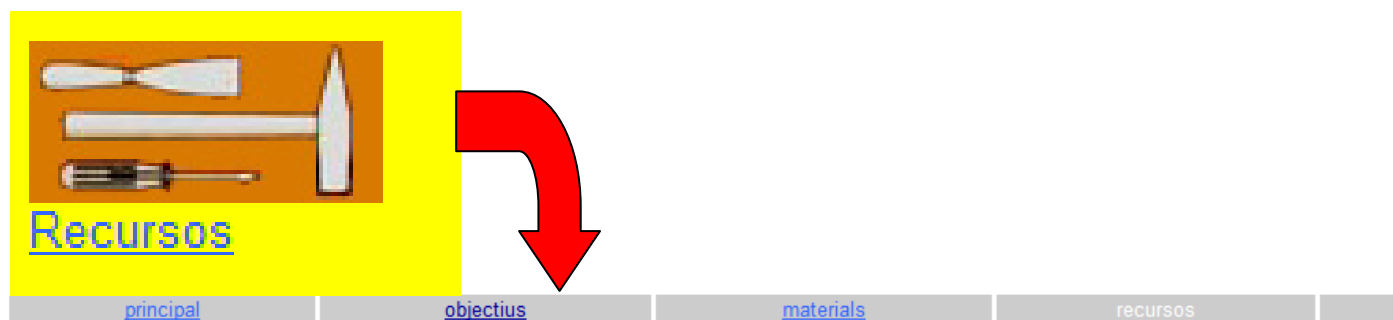
[Anglès i drets humans](#)

Propostes per a treballar els drets humans a l'assignatura d'anglès

[Material disponible a la xarxa](#)

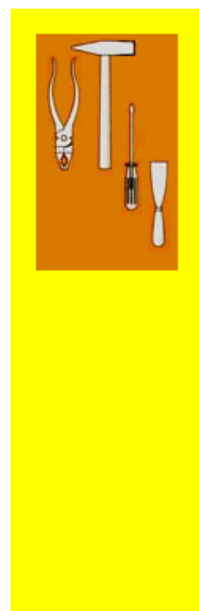
Elaborat per altres organitzacions i autors

[Algunes propostes](#)

> [principal](#) > recursos

Recursos

Consulta també l'apartat de [materials](#).

■ [Notícies, literatura i drets humans](#)

Textos útils per a donar suport o contextualitzar activitats

■ [Cine i drets humans](#)

Llista de pel·lícules interessants i algunes propostes didàctiques

■ [Música i drets humans](#)

Una forma atractiva de motivar l'alumnat

■ [Humor gràfic i drets humans](#)

Recopilació d'acudits i propostes d'activitats

■ [Arts plàstiques i drets humans](#)

Reproduccions de pintures i gravats relacionats amb la pena de mort i la tortura

■ [Calendari](#)

Dates apropiades per a fer coincidir amb les activitats proposades

■ [Cartells sobre Amnistia Internacional i els drets humans](#)

■ [Enllaços a altres webs](#)

■ [Recursos i iniciatives recollides a la Xarxa](#)

■ [Bibliografia](#)

(amb un apartat sobre [obres d'autors vinculats a Amnistia Internacional](#))

■ [Biografies, novel·les i literatura infantil i juvenil](#)

--Si feu servir algun d'aquests materials o recursos, us agrairem que ens expliqueu la vostra experiència i que ens feu els suggeriments que us semblin oportuns.

--Materials i recursos: [consideracions generals sobre la seva utilització](#).

--Materials i recursos d'altres entitats: [consideracions sobre la seva divulgació](#).

> [principal](#) > tots som necessaris

Tots som necessaris

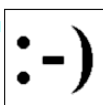
Les onades

Un dia que el mar estava revoltat, les onades anaven llençant a la platja munts de peixos que, sense poder tornar a l'aigua, s'anaven morint.

[Craig Kielburger: un adolescent activista](#)

Una dona, en veure-ho, s'hi va acostar i va començar a recollir-los, tot llençant-los novament al mar.

[Activisme i voluntariat: cites](#)

Mentrestant, un grup de gent se la mirava i li deia:

--És inútil això que fas, no veus que són milers i milers, els peixos que agonitzen?

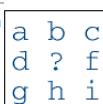

[Drets humans i educació: cites](#)

I aquella dona, després de llençar al mar el peix que acabava de recollir, els va contestar:

--Aquest no morirà.

Adaptació d'un conte explicat per Gayatri Naraine a La Vanguardia, el 21-11-2000

[La tecla que no funciona](#) (lipograma)

Cartells il·lustrats amb acudits
● Declaració Universal dels Drets Humans
● Il·lustrada per César Reglero, Sole i Flánagan
● Declaración de los Derechos de la Infancia
a) Il·lustrada per Quino
b) Il·lustrada per Triu
● Amnistia Internacional
22 cartells il·lustrats per César Reglero, Sole, Flánagan i Triu

Propuestas didácticas

Carteles ilustrados con chistes
● Declaración Universal de los Derechos Humanos
● Ilustrada por César Reglero, Sole y Flánagan
● Declaración de los Derechos de la Infancia
a) Ilustrada por Quino
b) Ilustrada por Triu
● Amnistía Internacional
22 carteles ilustrados por César Reglero, Sole, Flánagan y Triu

Diciembre 2015. Derecho humanos: Chócolo, Dodot, Anton, Álvaro, Bonil, El Poloni, Enrique, Flánagan, Gallego y Rey, Hagen, Máximo, Medi, Ortíus, Ramon, Sansón, Sex, Tayo, Talimongy

derechos humanos

racismo

inmigrantes

pobreza

pena de muerte

tortura

libertad de expresión

guerras

palomas de la paz

comercio de armas

terrorismo

abusos de poder

diálogo

mujeres

infancia

educación

salud

trabajo

vivienda

elecciones democracia

minorías sexuales

colonialismo

juicios justos

cárceles

dinero

medio ambiente

videojuegos televisión

CATALÀ	ESPAÑOL
Mapa Pàgina inicial Pàgina principal en català Les novetats del web Buscador intern Materials: notes sobre la seva utilització Materials aliens: consideracions sobre la seva divulgació Activitats amb menors i protecció de dades Sobre els enllaços a altres webs - Tots som necessaris Un adolescent activista Activisme i voluntariat: cites Drets humans i educació: cites	Mapa Página inicial Página principal en español Las novedades de la web Buscador interno Materiales: notas sobre su utilización Materiales ajenos: consideraciones sobre su divulgación Actividades con menores y protección de datos Sobre los enlaces a otras webs - Todos somos necesarios Un adolescente activista Activismo y voluntariado: citas Derechos humanos y educación: citas
Objectius AI i l'educació en drets humans Assignatura de drets humans Pàgines comuns català / castellà >>>	Objetivos AI y la educación en derechos humanos Asignatura de derechos humanos Educación en DH: objetivos

Material didàctic
[Guia d'educació en drets humans](#)
[La Declaració Universal](#)
[Material en català](#)
[Informe Anual: suggeriments didàctics](#)
[Una postal una vida. Regala les teves paraules](#)
[Casos 4 propostes](#)
[Al educa y "Al derecho y al revés"](#)
[Jo acuso](#)
[Treballs de recerca de Batxillerat](#)
[Material: classificació temàtica](#)
[Materials i recursos per a Primària](#)
[WebQuest i drets humans](#)
[Anglès i drets humans](#)
[Pàgines comunes català / castellà >>>](#)

Material didáctico
[Guía de educación en derechos humanos](#)
[La Declaración Universal](#)
[Material de AI](#)
[Informe Anual: sugerencias didácticas](#)
[Una postal una vida. Regala tus palabras](#)
[Casos 4 propuestas](#)
[Al educa y Al derecho y al revés](#)
[Yo acuso](#)
[Material: clasificación temática](#)
[Materiales y recursos para Primaria](#)
[Inglés y derechos humanos](#)
[Propuestas de otros autores o entidades](#)
[Material disponible en la red](#)
[Otros materiales](#)
[WebQuest y derechos humanos](#)

